

Gia Sư Đáng Yêu

Contents

Gia Sư Đáng Yêu	1
1. Chương 1 - 3	1
2. Chương 4	6
3. Chương 5	9
4. Chương 6 - 8	11
5. Chương 9	17
6. Chương 10	19
7. Chương 11 - 12	21
8. Chương 13	24
9. Chương 14	26
10. Chương 15 - 16	31
11. Chương 17	36
12. Chương 18	40
13. Chương 19 - 20	42
14. Chương 21	45
15. Chương 22	51
16. Chương 23 End	57

Gia Sư Đáng Yêu

Giới thiệu

Giới thiệu nhân vật : - Như Quỳnh: Học sinh lớp 12. Đang ra sức làm thêm để kiếm tiền để đền cái l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gia-su-dang-yeu>

1. Chương 1 - 3

Chương 1

- Lại bị đuổi việc nữa hả ? -Vân hỏi khi thấy cái mặt buồn xo của con bạn.
- Ủ ! Cái số tao ko làm gì được quá hai tuần mày ạ. - Quỳnh thiếu não.
- Ai bảo mày hâu đậu quá chi T__T
- Tao cũng có muốn vậy đâu. Haiiiiz - Quỳnh thở dài - Cứ như vậy biết khi nào mới đủ tiền đền laptop cho chị hai đây
- Thì cứ xin ba mẹ ấy.
- Tao không muốn. Cái gì cũng xin tao cảm thấy khó chịu lắm.
- Ủh. Thôi mày cứ vui lên đi . Lấy lại tinh thần mà tìm việc mới chứ. Xuống canteen tao khao.
- Ủa. Mày xuống trước đi. Tao lên thư viện lấy tài liệu cho lớp rồi xuống.

Nói rồi Quỳnh đi lên thư viện ôm về một đồng tài liệu. Vừa đi tới khúc cua về lớp nó :

- Á á.. RẦM !!

Nó va phải một nam sinh làm đồng tài liệu trên tay rơi xuống đất. Nó ngẩng lên coi cái kẻ đáng ghét nào vừa đụng phải nó, “Phải ột trận tới tã mới được” Quỳnh nghĩ thầm. Thế mà vừa mới thấy cái “kẻ đáng ghét” kia nó ngẩng ngơ cả người chẳng nói nên lời. Bởi vì.. bởi vì.. cậu ta rất đẹp trai

- Có sao không vậy ? -Nam sinh kia hỏi.
- Hả ?? À.. Không.. không sao - Nó lắp bắp trả lời.

Không nói gì thêm hắn ta bỏ đi. Lấy lại bình tĩnh rồi mới Quỳnh thầm nghĩ: “Đáng ghét ! ít nhất cũng phải xin lỗi mình một câu chứ ” Nó gọi tên kia:

- Này bạn!

Tên kia cũng chẳng thèm quay lại.

- Này tên đáng ghét kiaa !! Làm ngta ngã rồi bỏ đi như vậy hả !!!! - Quỳnh hét lên như cái loa phừng =)
Cũng có hiệu quả, hắn ta quay lại. Tiến thẳng đến chỗ Quỳnh.

- Vậy thì muốn sao đây hả ? -Hắn nói cộc lốc >.
- Này ăn nói cho nó lịch sự nhé. Làm người ta như vậy rồi bỏ đi là sao ?
- Thì chẳng phải nói không sao rồi còn gì ?
- Khi nào ? Máy giờ mấy phút mấy giây ?
- Hm... Vậy thì muốn gì ?
- Xin lỗi đi!
- Hừm. Nhiều chuyện quá ! -Hắn lầm bầm, rồi nhìn vào cái đồng hồ trên tay - Trễ giờ mất rồi. - Rồi hắn nhìn Quỳnh - XIN LỖI - Sau đó thì quay lưng bỏ đi một mạch.

Quỳnh đứng đó tức điên người.

Nó thu dọn lại đồng tài liệu, với tay tới cuốn sách ở phía bên phải thì nó chạm tay vào một ai đó, nó và cả người kia đều vội rút tay lại. Là Lâm Vũ.

- Để tớ giúp cậu nha ! - Vũ lên tiếng vừa cười thân thiện.
- Àh.. Uhm ..Cảm ơn cậu ! - Quỳnh lúng túng.

Hai đứa cùng nhau thu dọn đồng tài liệu rồi cầm về lớp.

CANTEEN

- Sao lâu vậy ? - Vân cần nhân.

- Nhắc lại càng thấy bực mình !
- Chuyện gì?
- Hồi nãy bị một tên va phải thế mà lại chẳng được xin lỗi tử tế.
- Sao không tung chiêu ra. Mà chỉ cần ra một đòn thì thế nào hấn ta chẳng phải vào viện.
- Yaa. Sao tự nhiên lại quên ta.
- Chỉ có một lí do để mà quên thôi.
- Lí do gì?
- Hấn ta đẹp trai lắm phải không ?
- Đúng đúng. Sao biết ??
- Thì chỉ có trai đẹp mà mới không động thủ thôi. Còn không thì
- Mà kệ. Trong cái rủi có cái may
- Kể nhanh đi.
- Thì lúc sau đó tao gặp Vũ, cậu ấy giúp tao đem đồng tài liệu về lớp. Cậu ấy thật là galang. - Quỳnh cười vui vẻ.
- Hèn chi mà vui như vậy . - Vân cũng cười nhưng thật ra cô bạn đang rất buồn.

...

Hôm nay là ngày đầu tiên Quỳnh đi làm gia sư. Dù đã làm qua nhiều việc part time nhưng đây là lần đầu tiên nó làm gia sư. Với bằng điểm của nó thì xin làm gia sư là một chuyện vô cùng dễ dàng. Nó đang đứng trước ngôi nhà được trưng bày giới thiệu tới.

- WOW. Cái này mà gọi là nhà hả trời ! - Quỳnh sững người trước căn biệt thự nguy nga trước mặt nó. Nó bấm chuông.
- Cháu tìm ai ? - Một người đàn ông có gương mặt phúc hậu ra mở cửa.
- Dạ cháu được giới thiệu tới đây làm gia sư ạ.
- Vậy thì cháu vào đi.
- Cháu cảm ơn bác.

Sau đó nó được dẫn vào trong nhà. Ở đây mọi người đều mặt đồng phục giống nhau, kiểu như là mấy cô hầu gái trong truyện tranh Nhật Bản vậy đó. Còn bà quản gia thì nhìn mặt rất là đáng sợ, đi bên cạnh bà ấy mà Quỳnh chẳng dám nói lời nào.

- Đây là phòng của Huy thiếu gia, cô sẽ dạy học cho thiếu gia ở đây.
- Dạ - Quỳnh nói khẽ trong miệng, nó nghĩ thầm “Cái gì mà thiếu gia chứ, thời buổi nào rồi”
- Mời cô vào, và nhớ là đừng làm cho thiếu gia bực mình đó.
- Dạ.

Rồi Quỳnh bước vào phòng. Nó không thể tin nổi đây lại là một cái phòng. Nó nhìn xung quanh. Cái phòng này rộng gấp mấy lần cái phòng của nó. Đồ đạc được sắp xếp gọn gàng và sáng loáng. Trên trần là chùm đèn cực kì đẹp. Ở giữa phòng là một cái giường rất rộng, chạm trổ tinh xảo. Trên giường có một người đang ngủ. “Chắc là gã thiếu gia gì đó rồi, bây giờ là mấy giờ mà còn ngủ chứ” Quỳnh nghĩ thầm. Nhưng nó không dám đánh thức hấn ta vì nhớ lời bà quản gia.

Quỳnh tiến lại cái bàn học gần đó ngồi chờ “ thiếu gia” tỉnh dậy.

5 phút.

10 phút.

20 phút.

“ Đã nửa tiếng rồi mà hần ta vẫn chưa chịu dậy hả trời “ Quỳnh bực bội nhìn đồng hồ, rồi lầm bầm.

Nó đánh liều tới đánh thức hần dậy.

-Này dậy đi - Nó lay lay – Dậy đi, học nhanh rồi tôi còn về chứ. Này này....

Đột nhiên cậu thiếu gia kéo tay nó, giật mạnh lôi nó nằm trên giường, Quỳnh chưa kịp phản ứng gì hết thì hần ta ôm chầm lấy nó, kéo cái chăn lại che cả hai người. Quỳnh vùng vẫy đang định hét lên thì đã bị một bàn tay che miệng lại rồi, Quỳnh càn vùng vẫy thì hần ta càng ôm chặt hơn.

“Đồ háo sắc ! Không chịu thả ra ah ? Cậu sẽ biết tay tôi”

Quỳnh không vùng vẫy nữa nó nhẹ nhàng kéo chân lên, đá thật mạnh vào “chỗ ấy” của hần.

-Á - Hần ta la lên (Đau phải biết)

Rồi hần ta thả Quỳnh ra. Quỳnh liền lao nhanh xuống giường.

- Đồ háo sắc, tiểu nhân, đê tiện...Quỳnh tuôn một tràng cho bõ tức.

- IM ĐI - hần ta quát lên - Cô vừa làm cái gì đó hả.

Hần ngồi dậy, Quỳnh lúc này mới nhìn rõ mặt của “thiếu gia” thì ra là cái tên hôm qua đã tông phải Quỳnh.

- Thì ra là cậu à.

- Sao lại là cô, cô vào nhà tôi làm gì. Đừng nói cô là gia sư của tôi nha.

- Tôi là gia sư của cậu thì sao nào. Cái đồ biến thái.

- Ai là biến thái chứ.

- Không thì tại sao khi nãy lại làm thế chứ.

- Thì...thì.... Mà ai bảo cô đứng gần giường của con trai thế chứ.

- Thì tôi phải gọi cậu dậy để học chứ .

Hần ta ôm bụng cười ngặt ngẽo - Cô mà dạy tôi à. Nhìn lại mình đi.

- Tôi thì sao nào, xinh xắn , dễ thương, học giỏi.

- Nói mà không biết ngượng miệng ah.

- Nếu cậu không chịu học thì thôi. Tôi về đây. Tôi không muốn phải dạy loại người như cậu đâu. Hủy hợp đồng đi.

- Tôi không hủy nếu thích thì cô cứ hủy đi, rồi bồi thường.

- Nè người không chịu học là cậu mà tại sao tôi phải bồi thường.

- Tôi không chịu học là chuyện của tôi, còn chuyện của cô là dạy mà. Cô không thích thì hủy đi.

- Cậu đừng có mơ. Nhưng tôi cảnh cáo nếu bữa sau còn hành động như vậy nữa thì cậu chết chắc.

- Mà sau này cô phải gọi tôi là thiếu gia đó nghe chưa.

- Được rồi tôi về đây. Thưa THIẾU GIA. - Quỳnh nhấn mạnh hai chữ thiếu gia ở cuối.

Huy nở một nụ cười thật là bí hiểm ^^

Hôm nay là sinh nhật Vũ, Quỳnh đã thức dậy thật sớm để làm cái bánh kem hình trái tim để tặng cậu ấy. Nó vô cùng hồi hộp vì hôm nay sẽ quyết định sẽ tỏ tình với Vũ.

Nhưng vừa đến lớp nó đã thấy có rất nhiều bạn nữ đang tặng quà cho Vũ rồi. Trong số đó có cả Hoa khôi của trường có nữa. Nó thấy tim mình nhói, Quỳnh không vào lớp, nó bỏ ra phía dãy phòng học ở sau. Nó đi lang thang thì đụng phải một người.

- RẦM !!

- Á. Cái bánh của tôi. Híc..Làm sao đây . - Quỳnh nhìn vào cái bánh kem đang đẹp lẹp.

- Mình xin lỗi. - Giọng nói rất quen thuộc. Là Vũ. - Cậu không sao chứ.

- À. Quỳnh bối rối. - Không.. Không sao.

- Mình xin lỗi đã làm hư cái bánh của cậu. Mình sẽ đền cho cậu cái khác nhé.

- Kh.. không cần đâu.. Thật ra thì... thì.. - Mặt Quỳnh đỏ như gấc.

- Có chuyện gì vậy ? Vũ thắc mắc.

- Thật ra thì bánh này là mình làm để.. để.. tặng cậu đó. - Mặt Quỳnh không thể nào đỏ hơn nữa.

- Thật không ? -Vũ lên tiếng.

Quỳnh khẽ gật đầu.

- Có phải là cậu thích tớ không ?

Quỳnh gật đầu, nó cúi gầm mặt không dám ngược lên nhìn Vũ vì bây giờ mặt nó nóng ran.

- Tốt quá rồi - Vũ thở phào.

- Là sao ? - Quỳnh nhìn Vũ khó hiểu.

- Um... - Bây giờ tới lượt Vũ đỏ mặt. - Thật ra mình cũng thích Quỳnh từ lâu rồi nhưng không dám nói, mình sợ Quỳnh không thích mình.

Nhìn Vũ bối rối đáng yêu vô cùng, Quỳnh khẽ mỉm cười.

- Vậy Quỳnh đồng ý làm bạn gái Vũ nha ?

Quỳnh khẽ gật đầu. Hai người bối rối, đỏ cả mặt.

- Thôi mình vào lớp đi - Vũ lên tiếng.

- Ừ.

Gần đó có một người chứng kiến toàn bộ sự việc, cậu ta nắm chặt nắm đấm, gương mặt thật đáng sợ.

...

- Sao 2 người lại vào lớp chung với nhau thế ? - Vân thắc mắc.

- Ah..um..

- Có chuyện gì mà mày ấp úng vậy ? Nói đi. - Vân sốt ruột.

- Um.. Vũ.. vừa tỏ tình với tao.. -Quỳnh thẹn thùng.

- THẬT HẢ !?

- Mày nhỏ tiếng lại đi !! - Quỳnh bịt miệng nhỏ bạn lại.

- Um. Chuyện thế nào. Kể tao nghe đi. Lãng mạn không ?!?

- Không. Không như tao hay mơ tí nào cả

Rồi Quỳnh kể lại cho Vân nghe. Vân có vẻ rất vui cho con bạn, nhưng thật ra thì Vân đang rất buồn.

...

Quỳnh bước vào căn phòng của Huy. Không còn ngạc nhiên như lần đầu vào đây, lần này nó hơi sợ hãi, và đề phòng. Quỳnh bước vào phòng, không thấy Huy đâu, nó nhìn ngang nhìn dọc.

- Sao không có ai vậy ta ? - Nó lằm bằm.

- NÈ - Một giọng nói vang lên làm nó giật nảy người. Thì ra là Huy. - Làm gì mà giật mình vậy hả? Định ăn trộm gì sao

- Ăn nói cho cẩn thận. Tôi chỉ là sợ cậu lại giở trò gì thôi.

- Trò gì là trò gì ? Mà sao không gọi tôi là thiếu gia.

- Ah. Quên. Sorry Thiếu gia - Quỳnh cười trừ - Vậy thì bắt đầu học nha thiếu gia.

Rồi hai đứa bắt đầu học.

- Mà nhìn cậu to lớn vậy mà chỉ mới học lớp 10 thôi hả ? - Quỳnh ngạc nhiên.

- Um - Huy cười thâm.

- Bị lưu ban hả ? - Quỳnh tò mò.

- Không có.

- Lại nhỉ. Nhìn mặt cậu phải lớn hơn hoặc bằng tuổi tôi thôi chứ, sao lại mới học lớp 10 vậy ta ? - Quỳnh thắc mắc.

- Nè nhiều chuyện quá. Cô tới đây dạy học hay điều tra tôi hả? - Huy bực mình.

- Được rồi, xin lỗi thiếu gia. Vậy thì làm bài kiểm tra này trước đi, để tôi kiểm tra năng lực của cậu.

- Oke !!

Nửa tiếng sau, Quỳnh nhìn sang vẫn thấy tờ giấy của cậu ta trắng tinh.

- Này sao không làm đi.

- Khó quá không biết làm.

- Thiếu gia ơi, mấy bài này là cơ bản mà, sao lại làm không được chứ?

- Không biết thì không làm là đúng rồi, còn hỏi gì nữa .

- Ôi trời ơi! – “ Đầu óc ngu si tứ chi phát triển”- Quỳnh nói nhỏ trong miệng.

- Nè !! Lằm bằm cái gì đó.

- HẢ !? Không có gì. Vậy thì bây giờ tôi sẽ hướng dẫn cậu giải từng bài một nhé thiếu gia.

- Um - Huy (lại) cười thâm.

Thế là Quỳnh bắt đầu giảng cho Huy từng bài một, hần ngồi chống cằm nhìn Quỳnh giảng bài rất là chăm chú. Nhưng thật ra hần chẳng nghe giảng, rồi hần nhìn Quỳnh và mỉm cười.

2. Chương 4

CHƯƠNG 4

Kết thúc buổi học.

- Đây là bài tập ngày hôm nay, thiếu gia làm rồi bài nào không biết thì hôm sau tôi sẽ hướng dẫn.

- Ừm. Được rồi.
- Vậy tôi về đây !!
- Khoan. Tôi muốn hỏi một câu.
- Nói.
- Cô làm bạn gái tôi nha .
- Sax !! Điên à. - Quỳnh trừng mắt nhìn Huy.
- Điên gì mà điên - Huy quát.
- Tỏ tình tôi mà lên giọng vậy hả thiếu gia ?
- À..Thì.. trả lời đi.
- Thứ nhất tôi không thích có bạn trai nhỏ tuổi hơn đâu.(Nhằm rồi cưng) Thứ hai, tôi-có-bạn-trai-rồi.
- Vậy là từ chối đó hả ?
- Vâng thưa thiếu gia. Đơn giản vậy mà không hiểu à ?
- Vậy thì không tốt đâu !
- Có gì mà không tốt chứ ?
- Thì...- Huy cười bí hiểm- Trước sau gì cũng.. Mà thôi cô về đi. À, để tôi đưa về nha.
- Không làm phiền thiếu gia. Tôi có hẹn với bạn trai rồi - Rồi Quỳnh lè lưỡi trêu.

...

Hôm nay là ngày hẹn hò đầu tiên của Quỳnh và Vũ. Vũ đã hẹn nó trước khu vui chơi.

- Chết rồi - Quỳnh vội vã chạy tới chỗ hẹn. Bỗng nó đụng phải một người - Á... - RẦM !!
- Xin lỗi.. Cậu có sao.. A Quỳnh.
- Vũ à !?
- Cậu có sao không - Vũ lo lắng.
- Không sao. Hi.
- Sao vội vậy. Đi đứng cẩn thận chứ.
- Um.. Tớ sợ cậu đợi lâu.
- Không sao. Thôi giờ qua ghế đá ngồi tí nha.
- Ừ.

Hai người tới cái ghế đá gần đó, dưới gốc cây xà cừ to nhất công viên. Tán lá rộng của cây xà cừ khiến cho những ánh nắng của buổi xế chiều không còn gắt nữa, mà chiếu những ánh tia nắng xuyên qua các tán lá, soi bóng trên sân, thật thanh bình.

- Hôm nay thời tiết thật đẹp - Quỳnh lên tiếng.
- Um. Cậu có muốn uống gì không?
- Không. Mình thích ăn kem hơn.
- Um. Vậy cậu chờ ở đây nhé tớ đi mua kem.
- Oke. Nhanh nha.

Rồi Vũ chạy đi mua kem, Quỳnh nhìn theo cậu bạn, khẽ mỉm cười. Quỳnh ngồi ngẩn ngơ hát một mình. Nó thấy có một người rất lạ gần đó, trời khá mát mẻ, không nắng lắm, không lạnh lắm, thế mà người đó lại

“chơi” luôn một cây đen. Đội cái mũ lưỡi trai đen che gần nửa khuôn mặt, cái áo khoác đen có mũ trùm lên, cộng thêm đôi kính cũng đen nốt. Đôi khi hạ cái tờ báo xuống nhìn qua bên phía Quỳnh, nhưng khi thấy nó nhìn sang thì hắt ta(có lẽ là con trai, mà cứ cho là con trai đi) lại đẩy tờ báo lên. Quỳnh hơi thắc mắc nhưng cũng hơi sợ.

- Cậu ăn kem đi. - Vũ chìa cây kem ốc quế ra trước mặt Quỳnh.

-Cảm ơn cậu. Kem Sôcôla à? Sao cậu biết mình thích kem sôcôla vậy ?

-Mình đoán thôi. Do hồi bữa cậu làm bánh kem socola tặng mình đó.

-Thì ra là vậy. Cậu thông minh thật!- Quỳnh làm dấu number one và nháy mắt thật tinh nghịch với Vũ, khiến cậu bạn mỉm cười thật dễ thương.

Hai người cùng nhau ăn kem và nói chuyện rất vui vẻ, Quỳnh cảm giác có người đang nhìn mình.Bất giác Quỳnh nhìn sang chỗ người ao đen, anh ta lật đặt kéo tờ báo lên ra vẻ đọc rất chăm chú.

Rồi hai người rủ nhau chơi mấy trò cảm giác mạnh trong công viên.

-Cậu có chắc là muốn chơi không vậy ? - Vũ e ngại nhìn Quỳnh.

- Đừng có khinh thường mình nhé, mấy trò này mình chơi hoài.

- OK. Vậy thì let's go.

Khi hai người chơi hết các trò cảm giác mạnh thì trời đổ mưa.

- Mình vào kia trú mưa đi -

- Ừ.

Rồi Quỳnh và Vũ chạy vào một mái hiên gần đó trú mưa.

-Cậu có lạnh không?

-Không.. ẮC XÌ !!

-Vậy mà nói không?

Vũ cởi cái áo khoác của mình choàng qua cho Quỳnh

-Cảm ơn cậu.- Quỳnh mỉm cười. Nụ cười của cô ấy luôn làm Vũ phải cười theo.

Hai người đứng trú mưa và luyên huyên với nhau đủ chuyện trong tiếng mưa , tiếng gió và tiếng hắc xì của Quỳnh.

-Thôi tạnh mưa rồi, mình về thôi!

-Ừ.-Quỳnh vừa bước chân ra khỏi thì bị trượt ngã- Á !!

-Cậu có sao không?- Vũ vừa hỏi vừa đỡ Quỳnh dậy.

-Không sao.

-Cẩn thận tí nha, Đường trơn lắm.

-Cảm ơn cậu.Á !!

-Sao vậy

-Chân tớ đau quá.

-Chắc là trật chân rồi. Thôi, để tớ công cho. Lên đi.

- Thôi..

-Ngại gì chứ, sức khỏe là quan trọng nhất mà.Lên nhanh đi

- Ồ..

Quỳnh leo lên lưng Vũ, mặt đỏ ngầu, bây giờ nó đang ở gần, rất gần Vũ.

3. Chương 5

Chương 5

- Hắc xì!

- Nè bị cảm hả hay sao mà hắc xì hoài vậy? - Huy lo lắng hỏi

- O.. Hắc xì !!

- Vậy thì nghỉ dạy đi. Để tôi nói người đưa về.

- Không cần, tôi dạy được mà.

- Đừng có cố, lỡ có chuyện gì tôi không chịu trách nhiệm đâu.

- Yên tâm. Tôi mua bảo hiểm đầy đủ rồi !Cậu đừng có lười học nữa.

- Được rồi. Tôi chỉ lo cho cô thôi mà.

- Cảm ơn lòng tốt của cậu. Học nào.

Quỳnh đưa ra các bài tập mới cho Huy, hẳn lại không chịu làm, cứ ngồi nhìn Quỳnh mãi.

- Này làm đi !!

-...

- Nếu làm đúng hết thì tôi sẽ có thưởng.

- Thưởng gì.

- Thiếu gia thích gì thì tôi sẽ thưởng, nhưng trong phạm vi có thể thôi

- Thật hông ?

- Thật !!

- Ok.- “Mấy cái này mà bắt mình làm sao hả trời ” - Huy cười thầm.

Chỉ chưa đầy 15 phút, mọi bài tập Quỳnh cho Huy đã hoàn thành một cách nhanh chóng.

- CÓ THẬT KHÔNG ĐÂY !?! - Quỳnh ngạc nhiên hết sức - Sao cậu có thể làm nhanh mà chính xác vậy nè :O.

- Có gì đâu ngạc nhiên

!

- Thì hôm vừa rồi, tới bài cơ bản thiếu gia còn không làm được mà. A!! Tôi biết rồi.

- Biết ? Biết cái gì !? - Huy lúng túng.

- Cái này là thông minh đột xuất nè, con nhà giàu mà cũng ham thưởng, Xí !!

- Con nhà giàu thì không phải là người chắc !

- Ok. Vậy thì giờ cậu muốn gì nào.

- Đơn giản thôi. Bây giờ đứng dậy đi.

- Ok. Rồi sao nữa.

Huy tiến tới gần Quỳnh

- Nhắm mắt lại.

- Cậu định làm gì, đừng nói là đánh tôi nha, tôi có thù oán gì với cậu đâu!
- Nói thì làm đi. Định nuốt lời hả?
- Được rồi.

Huy lại gần Quỳnh hơn, cậu cúi mặt xuống gần mặt Quỳnh, Huy có thể cảm nhận tiếng thở của Quỳnh lúc này, nhanh, dồn dập, môi Huy tiến gần tới đôi môi anh đào của Quỳnh. Bỗng, Quỳnh ngã nhào vào người Huy.

- Ah - Sao người lại nóng vậy nè. Chắc là cảm nặng lắm rồi đây?

Huy bế Quỳnh lên giường, gọi người làm tới chăm sóc cho Quỳnh. Rồi Huy ọi người ra ngoài. Cậu ngồi bên cạnh giường, lâu lâu lại lấy khăn vắt nước rồi đắp lên trán cho Quỳnh. Khuôn mặt của cậu hiện lên sự lo lắng

...

“ Um.. ôm nay nệm thật là êm. Lại có mùi hương thoang thoảng, thật là dễ chịu. Gối ôm của mình hôm nay ấm thật. Mà sao lại to thế này”.

- Ôm đủ chưa ?
 - Cái giọng này quen quen - Quỳnh mở mắt nhìn sang - Á..
 - Nhỏ tiếng lại coi - Huy lấy tay bị miệng Quỳnh lại.
 - Đồ dâm dê, sao cậu lại ngủ chung với tôi vậy hả ? -Quỳnh hét lên như cái loa phừng . Sao cậu vào nhà tôi được !?
 - Hơ. Nhìn lại đi. Đây là nhà ai.
 - Hả - Quỳnh nhìn xung quanh - Nhưng sao tôi lại ở đây ? Cậu đã làm gì tôi hả ?
 - Đừng có la lên nữa.Không những làm mà còn làm rất nhiều là đằng khác.
 - Yaaa. Đồ vô giáo dục - Quỳnh lấy gối đánh tới tấp vào Huy, Huy né được, cầm lấy cổ tay của Quỳnh.
 - Hôm qua cô bị cảm, rồi ngất xỉu nên tôi phải để cô ở lại, rồi còn ngồi chăm sóc cô cả đêm nữa đó. Biết chưa hả ?
 - Vậy.. vậy.. Tại sao lại ngủ chung giường với tôi.
 - Giường của tôi, tôi không ngủ thì ngủ ở đâu hả?
 - Nhưng mà con trai con gái thì không được ngủ chung mà.Lỡ có chuyện gì thì sao?
 - Chuyện gì là chuyện gì. Cái giường rộng thế này, với lại tôi đã lấy mấy cái gối ôm chắn ở giữa rồi còn gì. Ai biểu cô đá hết xuống giường rồi mò sang đây ôm tôi, còn nói ai nữa.
- Quỳnh chột đỏ mặt “Xấu hổ chết mất”, và cũng cảm thấy hôm nay tên thiếu gia này thật là dễ thương quá, biết lo lắng cho người khác nữa.
- Á. Chết rồi !!
 - Chuyện gì nữa?
 - Tôi đi thế này ở nhà ba mẹ lo lắng, về nhà thì...
 - Không sao đâu? Tôi đã báo cho ba mẹ cô rồi.
 - Hả- Quỳnh ngạc nhiên.-Sao cậu biết địa chỉ nhà tôi? Mà sao ba mẹ tôi có thể tin lời cậu được?
 - Ah thì....- Huy ập ứng.- Địa chỉ thì nhờ trung tâm giới thiệu việc làm, còn việc ba mẹ cô tin lời tôi là do khả năng thuyết phục của tôi thôi :>
 - Vậy thì cảm ơn thiếu gia.

Huy thở phào nhẹ nhõm.

- Chết?
- Lại chuyện gì nữa?-Huy bực bội
- Máy giờ rồi? Á 7h30, trễ học rồi, làm sao đây?
- Hahah.. - Huy cười sặc sụa. - Hôm nay là Chủ nhật mà
- Ồ há. Thôi tôi về nhà đây?
- Hôm nay cô có rảnh không?
- Có chuyện gì?
- Rảnh thì đi chơi với tôi nha!
- Không, tôi không thích đi chơi với cậu.
- Thì coi như trả ơn tôi đi. Công tình cả đêm qua tôi chăm sóc cô mà.
- Um...Cũng được.

4. Chương 6 - 8

Chương 6

Chợt chuông điện thoại của Quỳnh reo lên. Là Vũ gọi

- Alo. Vũ à ?
- Ủ. Hôm nay Quỳnh rảnh không ? Mình qua chỗ Quỳnh đi nhà sách nha.
- Ồ.. Quỳnh có chút việc không đi với Vũ được rồi, Xin lỗi nha.
- Không có gì đâu ! Bye Quỳnh.
- Ủ. Bye.

Quỳnh thở dài một cái.

Đáng lẽ ra được đi chơi với Vũ nữa rồi, vậy mà.. Haiiiz.

- Nè đừng có thở dài nữa. Đi thôi

...

- Cô muốn đi đâu?
- Cậu rủ tôi đi mà hỏi tôi làm gì?
- Thì thích đi đâu tôi sẽ dẫn đi.
- Vậy thì... tới khu vui chơi đi.
- Hôm qua đi rồi, mà giờ còn đòi đi nữa hả ? - Huy buột miệng.
- HẢ ? Sao cậu biết hôm qua tôi đi khu vui chơi ??
- Ồ...Tôi nói hồi nào.
- Thì mới nói đó
- Làm gì có ! Chắc cô còn cảm nên bị ù tai đó, tôi đâu có nói gì đâu - Huy làm vẻ mặt ngây thơ vô (số) tội.
- Chơi trò kia nha - Huy chỉ vào cái vòng xoay ngựa gỗ.
- Sax !!. Con trai mà đòi chơi cái đó hả 3 ?

- Chẳng nhẽ lại chơi cái kia hả ? - Huy chỉ vào mấy cái trò cảm giác mạnh.

- Thì có sao đâu ? Cậu sợ à ?

- Không. Điên à ? Ai lại sợ mấy cái đó. Tôi chỉ lo cô còn cảm nên chơi mấy trò đó thì hơi nguy hiểm thôi.

- WOW. Thiếu gia lại biết lo lắng cho người khác nữa kìa.

- Thiếu gia thì không được lo lắng cho người khác à?-Huy hơi cáu.

- Cảm ơn thiếu gia nhiều - Quỳnh cười tinh nghịch - Nhưng mà tàu lượn siêu tốc đi, chơi cái đó mới đã.

- Không. Lỡ có chuyện gì thì sao?

- Không có đâu mà.- Quỳnh nài nỉ - Nha nha !! - Khuôn mặt con nhỏ đáng yêu vô cùng nhưng cũng không làm thay đổi quyết định của Huy.

Quỳnh kéo tay Huy tới chỗ tàu lượn, cậu ta vẫn nằng nặc không chịu chơi, nó liền đổi giọng :

- Anh yêu lên đi mà, em là con gái còn chưa sợ huống gì anh là nam nhi, đầu đội trời chân đạp đất - Quỳnh giả trò khịch tướng.

- Làm cái trò gì vậy ? -Huy nhăn mặt.

- Thôi mà anh đừng giận em nữa lên đi mà.

Huy nghe có tiếng mấy cặp xung quanh đang xầm xì.

” Con trai mà nhát quá vậy ”

” Đi với bạn gái thì phải galang chứ ”

Đủ thứ cả, khiến cậu ta chịu hết nổi đành phải leo lên tàu với Quỳnh.

Quỳnh phấn chấn hẳn lên, con nhỏ cứ cười suốt, còn Huy thì ngược lại, mặt cậu ta hơi khó chịu, bồn chồn.

Lúc trò chơi bắt đầu, Huy hơi lo lắng, đến khi tàu tăng tốc thì Huy ôm chặt cứng cái tay của Quỳnh. Quỳnh hét lớn lên vì sướng, còn Huy hét lên vì sợ.

Khi tàu dừng lại, Huy vẫn ôm chặt tay của Quỳnh

- Nè bỏ tay tôi ra !!

- HẢ ? - lúc này Huy mới mở mắt ra lấy lại bình tĩnh.

- Haha. Nó cười khoái chí - Không ngờ thiếu gia của tôi lại nhát gan như vậy

- Đừng có cười nữa giống đười ươi quá.

- Kệ tôi ! Hahah... Nhìn cái mặt cậu kìa nhóc, đáng iu thiệt.

- Kêu ai là nhóc vậy hả?

- Cậu chứ còn ai,mới học lớp 10(lại hồ nữa rồi) mà cứ xưng tôi - cô với tôi, thật là bất lịch sự.

- Haha - Bây giờ tới lượt Huy cười phá lên.

- Vui lắm hay sao mà cười ?

- Ừ ! Vui.

- Thôi không nói chuyện với cậu nữa. Vậy giờ chơi cái gì đây !!

- Chơi trò kia đi - Huy chỉ tay vào chỗ mấy trò chơi trong nhà.

- Đi chơi với cậu chán chết.

- Thế là cả buổi sáng hai đứa chỉ quần quanh chơi mấy cái trò mà theo Quỳnh chỉ có con nít mới chơi. Nhưng kết quả thì cũng không đến nỗi nào, Huy chơi mấy trò này giỏi thiệt, tui nó trúng được một con gấu bông to sụ, với mấy mấy con be bé dùng để làm móc khóa.

- Cho cô nè - Huy đưa cho Quỳnh hết mấy con thú bông be bé.
- Cái gì ? - Quỳnh xụ mặt - Keo kiệt nó vừa thôi, cho tôi con kia đi. - Quỳnh chỉ vào con gấu bông to nhất
- Không thích !!
- Nhà cậu giàu thiếu gì gấu bông, cho tôi đi.
- Không !!
- Đi mà !! Năn nỉ đó .
- Hm.. Nè !!
- Cảm ơn nha. Hehe.
- Nhưng có 1 điều kiện.
- Điều kiện gì?
- Hôn tôi một cái đi!
- CÁI GÌ ? - Quỳnh mở loa hết công suất. - ĐIÊN À ??
- Vậy thì thôi - Huy mỉm cười bỏ đi.
- Đứng lại !! Đồ xảo trá.

....

Trên đường về.

- Cô thích gấu bông đến thế à?
- Ừ. Thích.
- Vậy thì sau này tôi sẽ tặng cho.
- Không thèm.
- Thật đó, tôi sẽ tặng một con to hơn nhiều.
- Không thèm.
- Vậy thì tôi tặng con này cho cô nha.
- Không thèm.

Với lòng tự trọng cao ngất trời của nó thì không dễ dàng gì bỏ qua cho Huy đâu, mặc dù Quỳnh thích con gấu bông đó lắm.

- Nhận đi mà.
- Không là không.
- Vậy thì đừng có hối hận.
- Không hề. Nó chu môi.

(Mọi ng đọc vui vẻ ^^)

- Cảm ơn cậu đã đưa tôi về tận nhà !
- Tôi có đưa đâu. Là tài xế chở mà.
- Người ta cảm ơn thì nhận đi, còn bắt bẻ. Thôi tôi vào nhà đây.
- Ồ. -Huy mỉm cười.

Quỳnh vừa bước xuống xe thì thấy Vũ đang ở trước cửa nhà.

- Ô. Vũ !?!

- Hi !! - Thấy Quỳnh, Vũ vẫy vẫy tay chào, Miệng không quên nở “ nụ cười thiên thần”, nụ cười khiến biết bao cô gái ngất ngây. - Ai vậy ?

- Hả ? Ai là ai ? - Quỳnh vừa dứt câu quay lại thì thấy Huy đứng ngay sau lưng mình, nở 1 nụ cười đều thấy ón

- Quỳnh giật bắn cả người.- À.. Đây.. đây là.. là... À. Em họ của mình ở dưới quê mới lên. - Quỳnh cà lăm.

- Hả ? Em họ ?? - Huy tròn tròn mắt.

- Gì vậy cưng ?! Đây là bạn của chị - Quỳnh nhìn Huy như nài nỉ, cười thân thiện hết mức có thể.

- À - Như hiểu ra vấn đề, Huy nhanh chóng thay đổi thái độ - Vậy thì CHỊ - Hấn nhấn mạnh chữ “chị” - Ở ngoài này nói chuyện với bạn đi nhé, EM vào nhà trước đây !!

- Vào nhà cái gì chứ ? - Quỳnh nói khẽ với Huy.

- Chị kì ghê, em ở dưới quê lên, có mỗi chị là thân thích, không ở nhà chị thì ở đâu chứ. Đúng không anh ?

- Huy quanh sang hỏi Vũ.

- A..Ừ ừ . - Vũ giật mình.

- Thôi em vào đây - Huy nói và không quên tặng thêm một nụ cười gian xảo.

Quỳnh nhìn theo trân trối không biết tên học trò của mình định giở trò gì đây !!

- Vậy là sáng giờ Quỳnh phải đưa em họ đi chơi hả ?

- À.. Ừ !!

- Mà nhìn cậu ấy không giống ở dưới quê nhỉ >.

- Vũ nói vậy là sao ? - Quỳnh thấy chột dạ, sợ Vũ phát hiện điều gì đó.

- Ừ thì nhìn thấy cách cậu ấy ăn mặt, nói năng không giống người dưới quê.

- À - Máy bộ quần áo của cậu ấy toàn là hàng.. nhái không đó, ở dưới quê nhưng mà nó đua đòi lắm. Mà Vũ qua đây có chuyện gì không ?

- Mình gọi cho cậu không được nên hơi lo, chạy qua coi thử có chuyện gì không thôi ^^

- À. Điện thoại mình sáng giờ hết pin mà quên sạc.

- Ừm. Cậu không có chuyện gì là ổn rồi. Quỳnh à.. Thật ra thì tớ nhớ cậu đó . Lời nói của Vũ khiến Quỳnh khẽ đỏ mặt, cô bạn khẽ mỉm cười.

Vũ hơi cúi người xuống, tiến sát vào mặt của Quỳnh, tim Quỳnh bỗng đập loạn xạ, nó từ từ nhắm mắt lại, dần dần ..

- CHỊ QUỲNH HAI BÁC KÊU VÀO ĂN CƠM !! - Tiếng của Huy lạnh lạnh làm chặn đứng giây phút lãng mạn của hai người.

- A.. Ừ. Chờ ..chị xiu !! - Quỳnh trả lời, khuôn mặt nó đỏ ửng.

Vũ và Quỳnh trở nên bối rối, ngượng ngùng.

- Thôi Vũ về đây, Quỳnh vào đi.

- Um.. Paiiz Vũ.

Quỳnh nhìn theo dáng cậu bạn ra về, rồi quay vào nhà, thấy Huy đang khoanh tay đứng ngay cửa. Quỳnh lăm lăm thăm nguyên rửa tên học trò lưu manh của mình.

- Thôi cậu về đi, còn ở đây làm gì ?

- Ăn cơm. Hấn trả lời cộc lốc.

Ăn gì mà ăn, bố mẹ tôi không tiếp người lạ đâu !! - Vừa dứt câu thì Quỳnh bị choáng ngay.

- Huy vào ăn cơm với cả nhà đi cháu.

- Hê hê - Huy le lưỡi trêu Quỳnh - Vào ăn cơm nào cô giáo.

Quỳnh tức điên người không biết tại sao bố mẹ lại cho hắn cùng ăn cơm chứ !!

...

Sau khi ăn cơm xong, Quỳnh rửa chén, còn cả nhà nó và Huy đang ngồi ở phòng khách ăn trái cây và nói chuyện rôm rả.

- Quái !!! Sao ba mẹ mình lại thích cậu ta vậy ? Sao không hỏi gì mình về cậu ta !!/?

Đang miên man suy nghĩ thì một giọng nói vang lên làm Quỳnh giật mình, xém làm rớt cả cái đĩa trên tay.

- Rửa có mấy cái chén mà làm gì lâu vậy chị ?

- Hừm - Quỳnh liếc Huy một cái sắc lẹm. - Này !! Tại sao cậu không về mà lại ở nhà tôi ăn cơm vậy ? Nhà cậu giàu lắm cơ mà ? Không lẽ thiếu cơm ăn sao ?

- Thích !!

- Xạo. Không phải là cậu định giở trò gì nên mới năn nỉ ba mẹ tôi cho ở lại ăn đấy chứ ?

- Do hai bác cứ nằng nặc giữ tôi lại ăn thôi.

- Xer'. Mà tôi dặn nè - Quỳnh nói khê.

- Chuyện gì ?

- Nếu ba mẹ tôi có hỏi thì đừng nói là tôi đi làm thêm nha. Nếu mà biết thì tôi chết chắc.

- Yên tâm đi. Sẽ không có chuyện đó đâu - Huy cười gian xảo.

- Là sao ? - Cách nói chuyện của Huy làm nó thắc mắc quá.

- Thôi không có gì đâu. Rửa chén xong thì ra ăn trái cây đi.

- Ồ.

....

- Huy này !! Đạo này ba má con có khỏe không ?

- Dạ cùng bình thường thôi ạ !

- Còn việc kinh doanh thì sao ? Chừng nào sẽ giao lại cho con đây ?

- Cái đó thì hơi sớm mà bác. Con còn phải học cho xong đã.

- Sớm gì nữa. Con đang là sinh viên năm cuối rồi còn gì !!

“ Khiếp! Sao hắn có thể như chong chóng vậy nhỉ. Ăn nói với ba mẹ nó thì lễ phép thân sợ. Ba mẹ mình sao lại thân mật với hắn vậy ta, mà hai người vừa nói cái gì vậy ta ?? Cái gì mà sv năm cuối.”

- Yaaaaaaa !! Sinviệnnăm cuối ?? Ai cơ ?? - Quỳnh giật mình.

- Con bé này hôm nay bị sao vậy !!/? Nãy giờ thì cứ im lặng còn bh' thì hét toáng lên !!

- Dịu dàng lại đi con gái, không thì “ê sắc” bây giờ !! - Câu nói của mẹ nó khiến mọi người cười vang.

- Có phải khi nãy con nghe ba nói, cậu ta là sv năm cuối đại học không ???

- Cái gì mà cậu ta !! Ăn nói cho lễ phép chứ con.

- Con không nhớ Huy à ? Con của chú Minh cô Thảo bạn ba mẹ đó ?!

- Hả !!/? - Quỳnh ngạc nhiên cực độ. Là.. là..

- Con không nhớ thật à ? Vậy mà từ nãy giờ tưởng con mắc cỡ Huy nên mới không nói chuyện chứ
- Con bé này thật là.. Hồi nhỏ còn nói là thích anh vậy mà giờ không thèm nhớ anh luôn hả ? - Huy cười.
- Ủ. Hồi nhỏ hai đứa thân nhau lắm bà nhỉ ? - Ba của Quỳnh lên tiếng.
- Ủ. Mà lâu rồi mới gặp lại nhau đấy nhỉ !!
- Dạ.. - Huy tươi cười nói chuyện với ba mẹ của Quỳnh.

Chẳng hề để ý tới Quỳnh lúc bấy giờ.

Quỳnh nhìn Huy chăm chăm.

...

Huy rất khác so với ngày xưa (Chuyện !! Mười mấy năm rồi mà không khác mới là lạ), rất ra dáng người lớn không còn con nít, dành kẹo với nó nữa. Hồi nhỏ, có một thời gian ba mẹ Huy phải đi công tác nước ngoài, nên đã gửi huy sang nhà nó 2, 3 tháng gì đó. Lúc Huy mới xuất hiện nó ghét cậu ta vô cùng, tự nhiên phải kêu bằng anh, bị giật kẹo hoài, rồi mấy con búp bê của nó thì bị bẻ tay bẻ chân giấu đi đâu hết khiến nó cứ khóc bù lu bù loa miết, không có búp bê nó bị ép chơi toàn là rôbốt, xe tăng, xe tải. Rồi còn phải dẫn hấn đi chơi chung với mấy đứa trong xóm nữa chứ. Mà có phải vậy là xong đâu, mấy đứa con gái trong xóm, bỏ không thèm nhảy dây với nó để qua chơi chung với tụi con trai vì có tên Huy đáng ghét.

Công bằng mà nói thì hồi nhỏ cậu ta đúng là hot baby, khuôn mặt bụ bẫm, hai má thì cứ ửng hồng, lại còn nói chuyện dễ thương nữa chứ, không chỉ mấy đứa con nít mà cả người lớn cũng thích Huy nữa. Thấy mấy đứa con gái bu quanh Huy, Quỳnh càng thêm tức, ở nhà thì ăn hiếp nó, ra ngoài này thì chơi với tụi kia vui vẻ thế. Cứ như thế mấy hôm, Quỳnh không thèm đi chơi nữa, nó ở nhà coi hoạt hình để Huy đi chơi một mình. Đang loay hoay tìm cái đĩa Babie của mình ở trên ghế thì bị trượt chân ngã xuống, đầu gối nó bị trầy, máu chảy ra. Quỳnh khóc nức nở, ở nhà bây giờ không có ai, ba nó thì đi làm, mẹ đi chợ, còn chị Hai thì mắc đi học.

- Em bị sao vậy ? - Huy vội vàng chạy từ cửa vào.
- Hức hức... - Quỳnh không nói gì, chỉ khóc thôi.
- Em nín đi, để anh bôi thuốc cho.
- Không cần - Quỳnh đẩy mạnh Huy ra - Anh đi về nhà anh đi, tại anh hết, em té là tại anh. Ai mượn giấu đĩa của em ở trên đó hả !!!
- Anh.. anh xin lỗi. Nín đi... Anh cho kẹo nè. - Huy chìa cây kẹo mút ra trước mặt Quỳnh.
- Không thèm !!! - Nó quăng cây kẹo ra ngoài sân - Anh về nhà anh đi, do anh mà không ai thèm chơi với em nữa, do anh mà mấy con búp bê của em hư hết rồi !! Anh đi về nhà anh đi !! Nó hét lên.
- Anh xin lỗi mà, anh hứa sau này sẽ không phá búp bê của em nữa, không dành kẹo của em nữa, cũng không dành bạn của em luôn. Được không ??
- Thật không ?
- Thật !!
- Anh hứa đi !!
- Ủ ừ. Vậy để anh bôi thuốc cho em nha.
- Quỳnh khề gật đầu.

Từ ngày đó, 2 đứa trở nên thân thiết với nhau, Quỳnh cũng biết đc rằng Huy phá đồ chơi của nó là để nó chơi với Huy thôi, vì từ lúc Huy tới, nó chẳng thèm để ý đến Huy.

Một hôm Quỳnh chạy vào nhà trên tay cầm một bó hoa dại rất dễ thương.

- Anh Huy đẹp không ? Thăng Khang nó cho em đó. - Quỳnh vui vẻ khoe với Huy

- Đẹp.
- Thằng Khang nó cho em đó. - Quỳnh vui vẻ khoe với Huy.
- Lần sau em không được nhận hoa của nó nghe chưa ?
- Sao vậy anh ??
- Em có thích thằng Khang không ?
- Không !!
- Không thì không đc nhận. Người ta chỉ nhận hoa của người mình thích thôi !! (Ngây thơ ghê cơ)
- Vậy thì em chỉ nhận hoa của anh Huy thôi nha !!
- Ừ !!
- Nhưng mà anh Huy có bao giờ tặng hoa cho em đâu. Nó nũng nịu.
- Sau này anh sẽ mua thật nhiều hoa đẹp để tặng em, đc hông ?
- Được !! Anh hứa đi .
- Ok ! - Hai đứa ngoéo tay nhau.

Sau đó, ba mẹ Huy về rồi đưa Huy sang Mỹ học, nhà nó cũng chuyển nơi khác, hai nhà cũng ít liên lạc với nhau.

5. Chương 9

CHƯƠNG 9

Quỳnh tiễn Huy về với hai con mắt “ bà đầm chết mi ”

- Đừng nhìn anh thế chứ !! Đừng có giận anh mà !! - Huy nài nỉ dễ thương vô cùng - Anh chỉ đùa em tí thôiiii mờ :>
 - Đùa cái quái gì mà đùa !! Sao trên đời lại có người trơ trẽn.. à không.. Lưu manh như vậy chứ !!
 - Gì mà lưu manh cơ chứ !?!? - Huy hơi nhăn mặt - Anh không xấu xa như vậy đâu mà
 - Ừ không xấu xa như vậy, xấu xa hơn chứ gì !! - Quỳnh giận dỗi nhìn thật dễ thương - Còn giả làm học sinh lớp 10 để lừa tôi nữa chứ !! Quá quái !!
 - Hehe - Huy gãi đầu.
 - Lấy người khác ra làm trò đùa cảm thấy vui lắm hả !!
 - Ừ vui. Ah không.. không có !! Anh không có ý chọc em từ đầu đâu, do thấy em không nhận ra anh nên anh mới thử đùa tí thôi, mà em cũng vô tâm thật, không nhớ anh tí nào hết hả
 - Không !! Tôi hối hận vì hồi nhỏ quen anh đó, bây giờ cũng vậy. Sau này đừng để tôi gặp mặt anh nữa - Nói rồi Quỳnh quay lại bỏ đi vào nhà, Huy kéo tay lại.
 - Thôi mà, anh đã xin lỗi rồi còn gì, tha lỗi cho anh đi
 - Không !! Bỏ tay tôi ra, bây giờ không có anh em gì hết X-(!! Tôi chúa ghét bị người khác đem ra làm trò đùa. Bây giờ tui tuyên bố anh, à không cậu là kẻ thù không đội trời chung với tôi !!
 - Hê.. Em giận thật là dễ thương đó.- Câu nói của Huy khiến Quỳnh đang giận nhưng cũng khẽ đỏ mặt (con gái mà, ai khen dễ thương mà chẳng ngại) - Em sẽ hối hận về câu nói của mình đó. Anh sẽ không để em ghét anh lâu đâu. Chờ xem - Huy cười rồi bỏ lên xe đi về.
- “ Anh ta định giở trò gì nữa đây ?? Kệ, coi như mình xui xẻo gặp loại người như vậy. Mà tại sao lại thay đổi nhiều như vậy nhỉ !! Mình cứ nghĩ nếu gặp Huy lại thì chắc chắn mình sẽ nhận ra, không ngờ lại thay

đổi nhiều đến thế Mà dù có chuyện gì thì vẫn sẽ có Vũ bên cạnh mình rồi mà, lo gì ” - Nghĩ thế Quỳnh vui vẻ hẳn lên, nó vào nhà.

....

- Quỳnh ơi !! Mày bị bệnh hả ? - Vân quay sang hỏi.

- Không có.

- Sao tao thấy mặt mày bơ phờ vậy !? Vân chống cằm hỏi.

- Ồ.. Tối hôm qua ngủ muộn

- Học bài hả ?

- Ồ

- Mày phải lo cho sức khỏe chứ, cứ học như vậy thì có ngày thành tâm thần đó.

- Mày cứ nói quá, không có gì đâu mà.

Chợt có ai đó gọi Quỳnh.

- Như Quỳnh, có người gặp kìa.

- Ồ, chờ chút đi..

Quỳnh đi ra rồi quay trở lại với một bó hoa hồng trên tay,

- Wow !! - Bọn bạn trong lớp đồng thanh - Ai mà lãng mạn vậy trời :X

Quỳnh không nói gì, chỉ đỏ mặt về chỗ ngồi.

- Ai vậy ? - Vân thắc mắc

- Không biết !! Có người đưa tới không nói là ai tặng.

- Có khi nào là Vũ không ?

- Hả ?? Chắc là vậy. Quỳnh khẽ đỏ mặt, cười tủm tỉm suốt.

- Vũ vào kìa - Vân hást mặt về phía cửa.

Vũ vào lớp nhìn Quỳnh, mỉm cười rồi vào chỗ của mình.

- Sao cậu ấy không nói gì vậy ta ?? Chắc là định gây bất ngờ cho cậu đây mà. Wow, hai người lãng mạn thật đấy.

- Đừng có chọc tao nữa mà. À mà giờ chắc là phải tìm việc làm thêm khác rồi.

- Sao nữa, cái thằng ku học trò của mày lại giở trò gì nữa à ??

- Thôi mày đừng nhắc đến cái tên đó nữa.

- Sao vậy ?? Có chuyện gì kể nghe nữa. Vân nhiều chuyện.

- Thật ra thì hần ta ko phải học sinh lớp 10.

- Hả ? Không phải !!?

- Ừ

- Vậy mắc mớ gì mà giả làm hs lớp 10, hần có âm mưu gì với mày hả ?? Nhà hần ở đâu để tao ột trận.

- Thôi, không có chuyện gì đâu.

- Vậy cậu định để yên cho hần à ?

- Thì biết làm sao bây giờ, nhưng mà quân tử trả thù 10 năm chưa muộn, một ngày nào đó tao sẽ cho hần biết tao không phải là người dễ bắt nạt đâu, tao sẽ cho hần biết thế nào là lễ độ.

- Oke !! Tao ủng hộ mày. Fighting !!!

6. Chương 10

Chương 10

- Vũ ơi !! Chờ Quỳnh với.
- Hôm nay trông cậu rất vui đó. Vũ mỉm cười.
- Ủ. Cảm ơn cậu nha.
- Về chuyện gì ? - Vũ ngạc nhiên.
- Bó hoa. Quỳnh khẽ cười.
- Bó hoa ? Hoa nào ??
- Bó hoa hồi sáng cậu nhờ người tặng tớ !?.
- Không có, tớ đâu có nhờ ai đâu ?
- Vậy thì ai nhỉ ?
- Cậu thích hoa lắm hả ?
- Ủ, con gái ai mà không thích hoa chứ ?
- Nhưng mà không phải tớ tặng cậu vẫn thích à ?
- Không hẳn, nhưng không phải là không thích. Dù sao tớ vẫn thích hoa.

....

Về đến nhà Quỳnh chẳng thấy ai, chỉ thấy mẫu giấy dán trên cửa tủ lạnh.

“ Hôm nay ba mẹ có công chuyện ở công ti nên về trễ, con với chị tự lo cơm nước nhé ! ”

Phía dưới còn có một tờ giấy nữa, là của chị Hà -

“ Hôm nay chị có tiệc ở công ti nên cũng về trễ nốt, vì vậy ăn mì gói tạm nha em gái ^^ ”

- Ngày gì vậy hả trời, chẳng lẽ phải ăn mì thật sao. Mà cũng tại mình, bình thường không chịu học nấu ăn để bây giờ chỉ biết trông mong vào mì gói. Híc !!

Bụt ơi cứu con !!

Có tiếng chuông ngoài cửa.

- Không lẽ có бут đến cứu mình thật hả trời ? - Quỳnh lầm bầm một mình khi ra mở cửa.

Vừa mở cửa thì Quỳnh đã thấy Huy đứng ngay trước cửa.

- Hừ, đúng là ngày xui xẻo mà, đến đây có chuyện gì ?

- Đương nhiên là có rồi.

- Chuyện gì ?

- Có chuyện gì thì cũng phải vào nhà đã chứ.

- Không được.

- Sao lại không ?

- Ba mẹ tôi không có nhà và tôi thì không thích gặp anh do đó anh không có lí do gì để vào nhà tôi cả !!

Vừa dứt câu thì Quỳnh thấy Huy đã vào nhà từ lúc nào, Quỳnh gọi theo.

- Này !! Đi ra cho tôi !! Ai cho anh vào nhà vậy hả ?? Đi raaaa !!

Quỳnh vừa gọi vừa chạy theo Huy vào nhà. Vào nhà Quỳnh đã thấy Huy ngồi chiếm chỗ ở phòng khách rồi.

- Anh đi ra khỏi nhà tôi đi !! Ở đây tôi không hoang ghênh anh !!

Huy vẫn không nói gì, đưa tay lên nhìn đồng hồ.

- Chà tới giờ ăn rồi à - Nói rồi Huy đi thẳng xuống bếp.

- Nè !! Định làm gì vậy hả ? - Quỳnh theo xuống bếp

- Ăn mì gói sao ? - Huy hỏi Quỳnh khi thấy tô mì đang ở trên bàn.

- Không liên quan đến anh.

- Sao lại không liên quan nhỉ !? Anh có mang theo đồ ăn tối đây !! - Huy vừa nói vừa chỉ vào cái túi mình mang đến.

- Sao lại mang đồ ăn tối nhà tôi làm gì, nhà tôi đâu có thiếu thốn tối mức phải ăn nhờ nhà đại gia như anh đâu.

- Đừng có nghĩ xấu anh vậy mà, thôi ngồi xuống ăn đi.

- Ai thèm chứ, anh mang về đi.

- Không được ai lại mang đồ ăn tối rồi lại mang về bao giờ - Huy lấy đồ ăn từ trong túi ra, mùi thơm ngào ngạt bay ra khắp nhà - Ăn đi.

- Ai thèm chứ, anh ăn một mình đi, tôi có đồ ăn rồi.

- Mì gói đó hả ? Thôi giận gì mà lâu thế !! Ăn với anh đi

- Không !! - Quỳnh nói rồi gấp một đũa mì bự tổ chẳng bỏ vào miệng. Miếng mì to đến nỗi khiến nó mém sặc.

- Em không ăn thì anh ăn một mình vậy. - Huy nói rồi lấy một cái đùi gà vàng ươm đưa lên miệng. - Ummm.. Ngon thật, lớp ngoài thì giòn giòn, phía trong thì mềm mềm thơm thơm Thật là đáng tiếc cho những ai không được thưởng thức món ngon như vậy. Thật là không thể cưỡng lại vị ngon của đùi gà mà - Huy nói rồi cắn thêm một miếng nữa, ăn rất ngon lành. Như đang trêu ngươi Quỳnh.

Quỳnh nuốt nước miếng “ Trời ơi !! GÀ !! Trông thật là ngon quá đi, hay là ăn thử một miếng nhỉ ? ” Quỳnh nhìn chằm chằm vài mấy cái đùi gà thơm ngon đang nằm trên bàn, nhưng rồi lí trí nó đã thắng được cái dạ dày “ Không được, không được ăn đồ ăn của kẻ thù !! Híc.. Nhưng mà nhìn ngon quá đi.. Không được !! Đã nói là không được mà..” Quỳnh lắc đầu nguây nguậy, Huy nhìn hành động của nó cố nhịn cười mà không được.

- Cười gì mà cười !!

- Không có gì !! Huy tùm tùm – Nếu cứ gặp em thế này thì chắc anh không bao giờ bị bệnh đâu nhỉ

- Anh thì không, nhưng mà tôi thì có đó !! - Quỳnh lúc này đã trở lại thực tại phũ phàng với tô mì của mình

- Không những bệnh mà có khi dẫn đến trầm uất mà tử vong không chừng.

- Hahah - Huy cười.

- Vui gì mà cười. Ăn xong thì về đi, tôi còn phải nghỉ ngơi để chiều đi học nữa !!

- Vậy thì anh ở đây với em nhé, để em một mình anh không yên tâm.

- Ở với anh mới đáng lo đó, mà giữa ban ngày ban mặt làm gì có chuyện. Về đi, nhiều chuyện quá !!

- Vậy thì anh về nha, ngày mai anh lại đến.

- Không đến cũng không sao !!

- Nhưng anh thích.

- Kệ anh. Mệt quá. Về đi.
 - Đừng có như vậy nữa mà, em cười lên trông rất xinh mà.
 - Nhiều chuyện quá. Về nhanh đi.
 - Paiiz em. Moaah. Huy chu mỏa
 - Cái đồ hại não !! Quỳnh bủm môi một cái rồi đóng sầm cái cửa lại. Nó đi vô nhà “ Hừ !! Cái tên đáng ghét này, tự nhiên đến làm gì. Bực bội. Lại còn trêu ngươi mình nữa chứ, thật là xuôi xẻo mà !! ”
- Quỳnh vào phòng, nằm uỳnh xuống giường, nó muốn đi ngủ. Nó thấy mệt mỏi sau trận đấu khẩu với Huy. Quỳnh vừa nhắm mắt một tí thì đã vội bật dậy, như nhớ ra điều gì đó.
- Thôi chết, không đi làm gia sư nữa, tiền đâu mà đền lại laptop cho chị Hà đây !! Haiiiz.. Số mình thật là khổ mà !! Gặp phải một tên lừa đảo, sở Khanh... Ahhh !! Đúng rồi, người vi phạm hợp đồng là anh ta mà, mình phải đòi bồi thường, hoặc chí ít thì cũng được nhận lương một tháng chứ. Nhà anh ta giàu chắc sẽ không ki bo thế đâu. Nhưng mà dù sao trước mắt cũng phải tìm một việc khác đã. Haiiiiiz. Đi ngủ trước đã, rồi có chuyện gì thì tính sau !!

7. Chương 11 - 12

Chương 11

- Hôm qua tao mới xin được chỗ làm thêm mới rồi.
 - Lại bị đuổi việc rồi à ? - Vân hỏi theo thói quen mỗi khi nghe những câu nói tương tự của nó.
 - Cái gì mà đuổi việc, mà không nhớ chuyện tao kể à.
 - À, sorry cưng, do nghe câu đó của mày thường xuyên quá đó mà. – Vân cười hiền - Vậy giờ mày làm ở đâu ?
 - Một tiệm bánh nhỏ, công việc chắc cũng không vất vả lắm đâu, mà ông chủ quán ở đó handsome lắm.
 - Vậy mày xin làm ở đó là vì anh chủ quán đẹp trai hả ?
 - Cái gì chứ !?! Tao nói là ông chủ quán mà !! Con điên !!
 - Ồ. Vậy thì tốt rồi, lần này mày cố gắng làm việc cho tốt đi.
 - Ừa.
 - Lại có người cầm hoa tới tặng mày kìa - Vân hất mặt ra phía cửa, Quỳnh cũng nhìn theo, lại là người đưa hoa hôm qua, người đó nói muốn gặp Quỳnh nên mấy đứa bạn trong lớp kêu Quỳnh ra.
- Lần này Quỳnh không nghĩ là Vũ tặng nữa bởi vì bó hoa hôm nay y hệt hôm qua.
- Anh ơi !! Cho em hỏi hoa này là ai gửi tới vậy ?
 - Anh không biết ^^ .Anh chỉ có nhiệm vụ đưa hoa thôi.
 - Vậy à !?? Cảm ơn anh.
 - Không có gì !! - Anh đưa hoa mỉm cười rồi quay đi.
- Quỳnh vào lớp trong ánh mắt ngưỡng mộ của không biết bao nhiêu đứa con gái trong lớp nó, con gái mà, bên ngoài thì bàn tán rôm rả vậy thôi, chứ đứa nào không mong có một người sẽ tặng hoa ình như vậy.
- Lại là Vũ tặng à ?
 - Không phải. Tao hỏi Vũ rồi, không phải cậu ấy tặng Lại là 23 bông hoa nè, sao người đó lại biết tao thích số 23 nhỉ !!
 - Không phải Vũ, vậy là ai ta ?! Quỳnh nhà ta cũng có người yêu bí mật nữa. Chắc chắc..

- Đồ tâm thần !!

....

Quỳnh vừa về đến nhà đã thấy Huy ngồi nói chuyện với ba mẹ nó.

- Thưa ba mẹ con mới đi học về.

- Ủ, thay đồ rồi xuống ăn cơm đi con.

- Dạ - Quỳnh trả lời rồi quay lên phòng không quên liếc xéo Huy một cái, còn Huy thì vẫn tươi cười nhìn Quỳnh bỏ lên phòng. Thật sự thì Huy cười rất dễ thương, cái kiểu “ nụ cười tỏa nắng” đó không biết đã hấp hồn biết bao nhiêu cô gái rồi không biết, Quỳnh thoáng tí nữa đã xiêu lòng với nụ cười đó rồi, mà “xém tí nữa” thôi nha. Còn bây giờ thì nó vẫn giận Huy lắm. Nhưng nhìn nhận một cách công bằng thì Huy chẳng có gì đáng giận cả. Chỉ vì lòng tự trọng cao ngất trời nên Quỳnh mới không thể bỏ qua dễ dàng vậy thôi, mà cũng chẳng có lí do gì để mà đó bỏ qua cho Huy cả.

Quỳnh xuống bếp thì thấy Huy đang phụ với mẹ và chị hai nó dọn chén bát ra ăn cơm, mà cũng chẳng phụ gì chỉ là ngồi sắp mấy cái chén cơm, với mấy đôi đũa ra thôi. Mẹ và chị của Quỳnh thì có vẻ thích Huy lắm, vừa dọn cơm vừa nói chuyện với hắn

- Con Quỳnh nó làm biếng lắm con , ở nhà cô chú chẳng nhờ nó được việc gì, con gái con lười mà đến nấu mấy món đơn giản cũng không biết, thì làm sao sau này đi lấy chồng được chứ. - Mẹ Quỳnh nói làm cả nhà nó thêm vui vẻ trong bữa cơm. Còn Quỳnh thì chẳng mấy dễ chịu.

- Mẹ !! sao tự nhiên đi nói xấu con gái trước mặt người khác vậy?

- Con gái mắc cỡ rồi kìa - Ba của Quỳnh cười đùa.

- Thì em lo mà học nấu ăn, lo làm việc nhà lần đi, ba mẹ không chọc nữa đâu - Chị Hà lên tiếng.

- Đúng đó - Huy thêm vào.

- Đúng cái gì mà đúng !! - Quỳnh nhăn mặt - Mà tại sao anh cứ đến nhà tôi ăn cơm hoài vậy hả ?

- Nè Quỳnh !! Sao nói với anh vậy con, ba mẹ coi thằng Huy như con cái trong nhà, con ăn nói vậy mà được à. - Mẹ Quỳnh khê chau mày.

- Con xin lỗi.

- Không có gì đâu cô chú, chắc em Quỳnh đang giận con chuyện gì đó mà, con nít đứa nào mà chẳng vậy.

- Cái gì mà con nít chứ ? - Quỳnh gân cổ lên định cãi lại

- Lại rồi !! - Mẹ Quỳnh nhăn mặt nhìn nó, thôi ăn cơm đi mọi người.

Quỳnh tức tối, từ khi cái gã Huy kia xuất hiện trong nhà nó thì nó toàn gặp chuyện bực mình.

...

Rửa chén xong, Quỳnh lên phòng chuẩn bị ngủ trưa , chiều còn đi làm thêm ngày đầu tiên ở tiệm bánh nữa.
2 Pm..

Quỳnh ngủ dậy, giờ này ba mẹ và chị nó đều đi làm cả rồi, nó lấy sách vở ra học bài vì đến 3 h nó mới phải đi làm, Vừa lấy sách vở ra nó đã nghe có tiếng động ở dưới nhà, nó hơi sợ, túm lấy ngay vật có khả năng sát thương nhất trong phòng nó lúc bấy giờ: Cây bút chì. Nó cột tóc, lấy cái khẩu trang của mẹ nó đeo vào. Nó rón rén đi xuống cầu thang, nhìn nó lúc này chẳng khác nào là năn trộm cả

Nó dừng lại để nghe rõ âm thanh hơn, nó tiến về phòng sách.. Càng lại gần nó càng nghe tiếng động rõ hơn. Nó nghe thấy tiếng kéo ghế kèn kẹt. Càng tiếng vào nó càng sợ càng nắm chặt cây bút chì trên tay mình hơn. Nó thấy cửa phòng sách mở toan ra, thu hết can đảm nó bước vào. Nhìn quanh không thấy ai, Quỳnh tiếng gần lại cái bàn giữa phòng. Tim nó đập loạn nhịp khi thấy bóng của người phải sau cái bàn. Nó đánh liều xông tới.

...

[FONT=tahoma, geneva, lucida, 'lucida grande', arial, helvetica, sans-serif]

[/FONT]

Quỳnh hoảng hồn, nhưng đã kịp lấy bút chì đâm túi bụi vào người kia.

- Á.. Em làm gì vậy !!? – Huy cầm tay Quỳnh lại.
- Hả ? - Quỳnh ngớ người ra. - Sao lại là anh ? Anh ở đây làm gì ?
- Em tưởng anh là trộm hay sao mà đánh dữ vậy ?
- Còn gì nữa. Ai kêu anh lén lút trong nhà của tôi làm gì !!
- Lén lút gì mà lén lút, anh đường đường chính chính mà. Mà em định đánh trộm bằng cái bút chì à ?? Huy cười to
- Vui lắm sao mà cười. Nó bỏ bút chì và tháo cái khẩu trang ra. - Mà sao anh lại ở đây ? Không phải anh đã về từ trưa rồi hả ?
- Ủ. Anh cũng định vậy, nhưng mà hồi trưa, sau khi coi lại mấy cuốn album hình hồi nhỏ với mẹ em, anh thấy có cuốn sách hay hay nên mượn coi một tí ai ngờ ngủ quên luôn.
- Vậy thì giờ anh đi về đi.
- Sao lúc nào em cũng đuổi anh vậy anh hả ? Em ghét anh lắm hả ?
- Ghét lắm lắm luôn.
- Vậy thì có cách nào làm em hết ghét anh không ta ?
- À - Quỳnh chợt nhớ ra chuyện gì - Có đó, có một cách.
- Cách gì ???
- Anh bồi thường hợp đồng dạy thêm cho tôi đi
- Không được !!
- Tại sao không ?
- Anh có vi phạm hợp đồng đâu mà bồi thường
- Sao lại không? Anh đã lừa tôi anh là học sinh lớp 10 còn gì !!?
- Thì đúng.
- Vậy thì bồi thường đi
- Nhưng mà trong hợp đồng không có nói điều đó. Trông hợp đồng anh không hề nói là em sẽ dạy cho hs lớp 10 mà, chỉ nói là em sẽ dạy ột người tên là Nhật Huy và người đó là anh thôi. Huy mỉm cười ranh ma.
- Đồ hai mặt. Mà nhà anh giàu vậy mà, bồi thường tí tiền thì cũng có ảnh hưởng gì to tát đâu.
- Không thích !!
- Xer”
- Mà em cần tiền làm gì vậy hả ?
- Không liên quan tới anh.
- Nói đi, anh sẽ giúp !!
- Không bồi thường thì thôi, chứ tôi không thèm mượn tiền của anh đâu.
- Không nói thì thôi vậy.
- Á, chết đến giờ rồi.

Nói rồi Quỳnh vội vàng chạy lên phòng thay quần áo chuẩn bị đi làm thêm.

- Em đi đâu vậy ?
- Làm thêm.
- Cho anh đi theo với nha.
- Không được !!
- Em nghĩ em không cho thì anh sẽ không theo hả ?- Huy cười đắc ý.
- Kệ anh. Phiền quá !!

Quỳnh khóa cổng lại mặc cho Huy đứng đó, rồi leo lên xe đạp đến tiệm bánh.

Huy thì vẫn cứ theo sau Quỳnh, nhưng mà không phải vất vả đạp xe như Quỳnh mà đang ngồi ung dung trên cái ô tô bóng nhoáng.

Đến tiệm bánh, Quỳnh chào chủ tiệm rồi thay đồng phục ra làm.

Đây là một tiệm bánh nhỏ, không ở khu phố lớn nên cũng không đông khách lắm, nhân viên cũng không nhiều, chỉ có ông chủ, một chị ở quầy thu ngân, và nó làm chạy bàn thôi. Nhưng bánh ở đây cực kì ngon. Bánh được chính tay ông chủ làm.

Quỳnh ra ngoài thì đã thấy Huy đang ngồi ở cái bàn gần cửa sổ, hướng ra vườn hoa.

- Anh muốn gì đây ?
- Nói chuyện với khách thì phải lịch sự chứ.
- Được thôi !! Quý khách muốn dùng gì nào ?
- Có vậy chứ. Để xem nào. Bánh thì một loại một cái, với lại một ly cam vắt đi.
- Có ăn hết không đó, anh không được lãng phí đâu đấy !!
- O hay. Anh muốn ăn gì là tùy anh chứ, em cứ mang ra đi.
- Được rồi, chờ chút.

Chỉ một lúc sau, Quỳnh mang bánh ra, bánh bày ra đầy bàn.

- Anh liệu hồn mà ăn cho hết, tôi không thích ai phung phí đồ ăn đâu. Anh ăn không hết thì biết tay tôi.

Huy mỉm cười nhìn Quỳnh, Quỳnh bỏ đi. Nó nhận ra có nhiều khách hàng nữ đang nhìn Huy đắm đuối. Nó chặc lưỡi “ Haiiiz.. Thấy trai đẹp là khoái liền, không biết hần ta là người thế nào nữa ”

Quỳnh quay lại, thật bất ngờ, thấy Vũ cũng đang mặc đồng phục của tiệm đi ra.

8. Chương 13

CHƯƠNG 13

- Cậu làm gì ở đây vậy ?? Cả Quỳnh và Vũ cùng đồng thanh.
- Đây là tiệm của anh họ mình. - Vũ lên tiếng trước. Cậu mới vô làm hôm nay hả ?
- Ừ. Vui quá !! Không ngờ lại được làm chung với cậu thế này. - Quỳnh cười tươi như hoa.
- Ừ. À, Kia không phải là em họ cậu sao ?
- Hả ? - Quỳnh nhìn theo hướng Vũ đang nhìn - À.. Vũ này !!
- Sao thế ??
- Thật ra thì.. Cậu ta...

- Quỳnh ơi đem bánh ra cho khách kia - Tiếng của chị Sun thu ngân vang lên làm ngắt quãng cuộc nói chuyện của Quỳnh.

- Cậu làm đi. Tí nữa nói chuyện sau.

- Ừ.

“ Đang định nói cho Vũ chuyện Huy không phải là em họ mình, vậy mà.. Thôi để tí nữa nói cũng chưa muộn.” - Quỳnh nghĩ.

Cả buổi chiều hôm đó, Quỳnh và Vũ cùng nhau làm việc rất vui vẻ, Còn Huy thì vẫn ngồi đó, không đụng vô miếng bánh nào chỉ ngồi uống nước và nhìn Quỳnh mà thôi. Tới khoảng hơn 5h thì khách bắt đầu đông hơn. Đa số là học sinh mới đi học về, tụ tập nhau lại nói chuyện ăn uống. Hình như đa số họ là khách quen của tiệm. Và chắc hẳn họ chọn tiệm bánh này có lẽ một phần là do Vũ. Híc. Cứ thấy cách nói chuyện và gọi bánh của họ là biết rồi. Quỳnh hơi chạnh lòng. Dù biết bạn trai của mình đẹp trai ngời ngời như thế, thế nào cũng có rất nhiều người thích nhưng mà thấy họ vui vẻ nói chuyện trước mặt mình thế này, Quỳnh không thể không buồn được. Nhưng mà lại không thể nào giận Vũ được vì dù sao đây là công việc mà !!

Nhưng về sau hình như ánh mắt của mấy nữ khách hàng đã chuyển hướng sang một người khác. Chắc các bạn cũng biết là ai rồi đấy. Đúng vậy. Huy vẫn ngồi đấy, chưa chịu về, lúc này khuôn mặt suy tư, có chút lạnh lùng nhưng vẫn toát lên một nét thu hút lạ lùng. Bất chợt Huy quay mặt sang một bàn có 4 nữ sinh đang nhìn Huy chăm chú không ngừng xuýt xoa về khuôn mặt trời phú của cậu ta. Huy nhìn họ mỉm cười. Khiến mấy trái tim mấy cô gái tan chảy.

- Này anh chưa chịu về à ?? - Quỳnh khó chịu nói với Huy.

- Em kì ghê, anh trả tiền thì anh có quyền làm gì kệ anh chứ.

- Đúng là nhà giàu mà. À. Còn mấy cái bánh anh liệu hồn mà ăn cho hết đi, nếu tôi thấy anh mà phung phí cái nào thì biết tay tôi.

- Em làm gì mà hung dữ vậy. Anh không ăn mấy cái bánh này đâu. Anh không thích đồ ngọt.

- Cái gì không thích mà lại mua hả ? Anh định mua rồi quăng đi hả ?

- Em tưởng tượng phong phú ghê ha.

- Vậy anh định làm gì với số bánh này.

- Không liên quan đến em.

- Sao không liên quan, bánh của tiệm chúng tôi, tôi phải có trách nhiệm chứ .

- Wow.. Một nhân viên thật xuất sắc đó nha.

- Kệ tôi !!

- Thôi không đùa với em nữa. Gói mấy cái bánh này lại cho anh mang về.

- Mang về làm gì ?

- Em hay nhỉ, bánh anh mua rồi thì anh muốn làm gì thì làm, miễn là anh không quăng nó đi là được chứ gì.

- Được rồi. – Nói rồi, Quỳnh, đem mớ bánh trên bàn Huy đi gói lại.

Trong lúc đó Vũ tới bàn Huy.

- Chào cậu !! Cậu là em họ của Quỳnh đúng không ? - Vũ cười lịch sự.

- À. Anh là người yêu của Quỳnh đây mà.

- Cậu vẫn nhớ tôi à.

- đương nhiên. Nhưng mà tôi không phải là em họ của Quỳnh đâu.

- Hửm ?? - Vũ ngạc nhiên.

- Cô ấy là vị hôn thê của tôi, hai gia đình đã có hôn ước từ trước rồi - Huy cười đều - Chờ cô ấy đủ tuổi chúng tôi sẽ kết hôn, vì thế tôi khuyên hai người nên chấm dứt cái mối tình trẻ con tại đây đi, nếu không sau này cậu sẽ hối hận đó - Thôi tôi đi đây. Huy nhét môi.

Vũ như không tin vào tai mình ” Chuyện này là sao ?” - Vũ nhìn theo Huy. Huy đang tới chỗ Quỳnh, lấy bị bánh từ trên tay Quỳnh, nói với Quỳnh cái gì đó, Vũ thấy Huy cúi người xuống hình như là đang hôn Quỳnh, Vũ định chạy tới nhưng Huy đã đứng thẳng người dậy và bỏ đi, còn Quỳnh thì mỉm cười có vẻ là rất vui. Vũ như chết lặng không nói lời nào.

- Này cậu sao vậy ? - Quỳnh bước tới chỗ Vũ cười vui vẻ.

- Không có gì. - Rồi Vũ bỏ đi không nói lời nào về là rất giận.

- Có chuyện gì sao ? - Quỳnh tự hỏi mình khi Vũ bỏ đi..

...

9. Chương 14

Chương 14

Hết giờ làm.

- Vũ ơi chờ mình với !! Quỳnh í ới gọi theo.

- Có chuyện gì không ? - Vũ lạnh lùng.

- Hôm nay cậu sao vậy ?

- Không sao cả !! Vũ đứng đưng.

- Có chuyện gì thì nói với mình đi.

- Không có gì mà.

- Thật không ?

- Thật.

- Ừ. Vậy thì thôi.

- Um... Mà Quỳnh này, cậu có chuyện gì giấu mình không ?

- Chuyện gì là chuyện gì ?

- Chuyện.. chuyện....- Vũ ấp úng - Chuyện của Huy đó.

- Huy hả ?? - Quỳnh giật mình.

- ... - Vũ im lặng.

- Thật ra tớ đã định nói với cậu trước rồi nhưng mà ..

- Vậy Huy thật ra không phải là em họ cậu ?!

- Cậu biết rồi à ?

- Ừ.

- Anh Huy nói với cậu hả ?

- Ừ.

- Thật ra chuyện cũng không có gì quan trọng lắm đúng không ? Chỉ là tớ lo cậu hiểu lầm nên mới nói dối thôi.

- Không có gì quan trọng sao ? - Vũ nhú mày.

- Ừ thì.. mình xin lỗi vì đã nói dối cậu. Nhưng mà thật ra mình nghĩ chuyện đó cũng không có gì mà cậu phải nghiêm trọng vậy đâu.

- Cậu thấy chuyện đó là bình thường sao ?

- À.Ừ.. Thì nói dối là không tốt nhưng mình nghĩ cũng không có gì mà.

- Nếu cậu đã nói vậy thì mình cũng không có gì để nói nữa - Vũ bực bội bỏ đi.

Quỳnh đứng đó với đồng thắc mắc trong đầu

....

Sáng nay Quỳnh đi học, nó lại nhận được một bó hoa từ người lạ mặt nữa.

Vừa thấy Vũ ngoài hành lang, Quỳnh liền gọi ngay.

- Vũ ơi !!

Nhưng Vũ cố ý không nghe thấy, bỏ đi thẳng. Quỳnh ngẩn ngơ một hồi thì..

- Ê !! Làm gì mà đứng ngẩn ra vậy ? - Vân đập vai Quỳnh một cái khiến Quỳnh giật nảy người.

- Hú hồn !! - Quỳnh thở mạnh.

- Đang ngắm anh nào mà đứng thần người ra vậy ?)

- Không có gì !!

- Có chuyện gì phải hông ?

- À.. Tại tao thấy Vũ hơi lạ.

- Lạ làm sao ? Tao thấy cũng bình thường mà.

- Hy vọng là vậy !! - Quỳnh thở dài.

...

Sau giờ học, Quỳnh phải đi bộ để về nhà. Tình hình là do hôm nay xe hư nên hồi sáng chị Hà chở nó đi học, trưa chị đi mắc công việc nên nói nó nhờ bạn chở về. Bạn thân của nó chỉ có mỗi Vân, mà con bạn thì ngày nào cũng có người đưa đón, nên không thể chở nó về được. Định nhờ Vũ, nhưng sáng nay chẳng nói chuyện được với cậu ấy 1 câu thì làm sao mà chở về được..

Bỗng có một chiếc xe hơi đỗ gần nơi Quỳnh đang đứng, một anh chàng cao ráo, lịch lãm bước ra. Quỳnh “đau đón” nhận ra rằng đó là Huy.

Quỳnh thở dài rồi lại tiếp tục bỏ đi. Huy bước tới nắm tay Quỳnh kéo lại.

- Đi đâu vậy ? Lên xe đi !!

- Tại sao tôi phải lên xe anh ?!

- Chứ không lẽ em định đi bộ như vậy về nhà sao ?

- Chứ không lẽ bay về ?!

- Thôi lên xe đi !! Đừng có bướng bỉnh.

- Không. Tôi đi bộ !!

- Lên đi, không thì em sẽ hối hận đó.

Quỳnh bỏ đi, nhưng Huy nắm tay nó kéo lại, bế xốc nó lên vai, rồi vác nó vào xe, mặc kệ nó la hét thế nào đi nữa, mặc kệ những người đi đường có nhìn Huy với ánh mắt kì lạ đi nữa.

Huy “quăng” Quỳnh vào xe một cách phũ phàng. Rồi đóng cửa xe lại ra hiệu cho tài xế lái xe đi.

Quỳnh đập cửa rầm rầm đòi xuống xe.

- Tôi muốn xuống xe ! Bỏ tôi xuốngggg !!!

Huy vẫn lạnh tanh không nói gì.

- Bỏ tôi xuống đi !! Đồ biến thái !!

- Đừng có kêu ca nữa !! Điếc lỗ tai quá !!

- Cho tôi xuống !! Tôi không muốn đi chung với anh !!

- Em thật là !! Số sướng mà không biết hưởng, có bao nhiêu người muốn được đi chung với anh đây mà không được đấy !!

- Mặc kệ !! Bỏ tôi xuống ngay !!

- Không.

- Mà nè !! Anh chở tôi đi đâu thế này !! Đây đâu phải đường về nhà tôi !!

- Thì em cứ ngồi yên đó đi.

...

Chiếc xe đỗ trước một căn biệt thự lớn.

- Đây là nhà của anh mà ? Đưa tôi đến đây làm gì ?

- Chỉ là mời em ăn trưa thôi.

- Tôi không cần !! Đưa tôi về nhà tôi nhanh đi X-(

- Để em lại ăn mì gói hả ? - Huy cười ranh ma.

- Anh có âm mưu gì đây !!

- Anh sẽ nói sau.

- Vậy là anh có âm mưu gì thật à ? Quỳnh liếc xéo.

- Thôi vào nhà ăn trưa đi, anh đói lắm rồi.

- Đói thì vào đi. Tôi ko vào !!

- Không vào là anh bế vô đấy

- Hứ !! Quỳnh dậm chân bịch bịch theo sau.

Quỳnh đi theo Huy vào nhà. Lúc đầu nó có hơi sợ nhưng nghĩ lại dù sao gia đình Huy cũng quen biết ba mẹ nó nên hẳn sẽ không dám làm gì nó đâu. Với lại nó cũng muốn thử cảm giác ăn cơm ở nhà đại gia có gì khác biệt không

Thật sự là quá sức tưởng tượng với Quỳnh, dù đã từng đến đây để dạy thêm nhưng nó cũng không thể tưởng biệt thự nhà này lại rộng rãi đến thế.

Phòng ăn sáng loáng với những vật trang trí mà có lẽ nó mới chỉ nhìn thấy trên ti-vi. Lối trang trí theo kiểu Châu Âu, giữa phòng là một chiếc bàn ăn dài, chạy dọc theo là hai hàng ghế đặt ngay ngắn, mọi thứ đều sáng loáng.

Quỳnh ngơ ngác nhìn quanh, mọi thứ đều khiến nó thích thú.

- Thôi dọn đồ ăn ra ngoài vườn đi !! - Tiếng Huy vang lên - Đi theo anh nào !! - Rồi Huy nhìn sang Quỳnh.

- Ồ - Quỳnh đi theo Huy mà vẫn luyến tiếc cái phòng ăn

- Em ngồi xuống đi- Huy kéo ghế ra cho Quỳnh.

Quỳnh tiến lại cái ghế ngồi xuống. Huy tiến đến cái ghế đối diện. Trước mắt Quỳnh bây giờ là một khung cảnh thật tươi mát, những khóm hoa, những hàng cây thẳng tắp, được chăm sóc, tỉa gọt thật cẩn thận và đẹp mắt.

- Đẹp lắm hả ?
 - Đẹp lắm !! - Quỳnh trả lời theo quán tính.
 - Hi. Huy cười nhẹ.
 - Tôi khen hoa chứ có khen anh đầu mà cười !!
 - Nhìn em lúc này thật dễ thương - Câu nói của Huy khiến má Quỳnh ửng đỏ, mỗi lần nghe câu nói đó nó đều đỏ mặt
 - Vậy những lúc khác thì không dễ thương à ?
 - Không - Huy mỉm cười - Đối với anh lúc nào em dễ thương hết !! - Đúng là biết nịnh con gái mà :>
 - Mà sao lại ra ngoài này, không ăn ở trong kia ?! - Quỳnh chuyển chủ đề luôn.
 - Anh sợ ở trong kia em cảm thấy ngột ngạt.
 - Anh cũng biết quan tâm cho người khác hả ?
 - đương nhiên. Ăn đi, chắc em đói lắm rồi.
- Lúc đó những cô hầu gái mang đồ ăn ra.
- Wow, nhìn ngon quá :X
 - Em cứ ăn tự nhiên đi.
 - Mà nhiều thế này, hai người sao ăn hết.
 - Sao không, nhiệm vụ của em là phải ăn hết đó, không phải em rất ghét ai bỏ thừa đồ ăn hay sao ?
 - Sax !! Làm sao mà ăn hết chỗ này được !!
 - Không được cũng phải được.
- Quỳnh nhìn bàn ăn đầy ắp trên bàn nó đã cảm thấy no rồi chứ đừng nói là ăn hết chỗ đó >
- Ăn đi !! Ngon lắm đó - Huy nói rồi bỏ một miếng vào miệng.
 - Haiiiiiiz - Quỳnh thở dài rồi cũng bắt đầu ăn. Những món ăn khiến Quỳnh vô cùng thích thú, món nào cũng ngon, cũng lạ hết. Nó cứ muốn ăn hoài. Nhưng cái dạ dày của nó cũng có giới hạn. Đến khi không thể ăn nổi nữa nhưng nó vẫn nhìn mấy món trên bàn với một ánh mắt ” trù ẻo ”
 - Không ăn nữa à ? - Huy đã bỏ đũa xuống từ lúc nào rồi, cứ ngồi nhìn Quỳnh ăn, rồi cười mãi.
 - No lắm rồi !!
 - Em thấy ngon không ?
 - Ngon lắm !!
 - Nếu em thích thì ngày nào cũng có thể đến nhà anh ăn. Dù sao thì anh ăn một mình cũng cảm thấy buồn lắm.
 - Một mình sao ? Ba mẹ anh đâu ?!
 - Vẫn còn ở Mĩ.
 - Vậy anh ở đây một mình sao ?
 - Ừ.
 - Vậy thì buồn chết.
 - Em đang lo cho anh đó hả ?
 - Hả ? Không có !! Mặc gì mà tôi phải lo cho anh chứ.

- Em ăn xong rồi thì phải làm cho anh một việc.
- Cái gì ? Anh mời tôi ăn mà, sao lại..
- Em không biết là trên đời này không ai cho không ai cái gì hết sao ? Huy cười ranh ma.
- Không, tôi không chịu !! Anh mời tôi mà..
- Anh không quan tâm, em không có quyền lựa chọn đâu.
- Không, tôi nhất định không làm gì cho anh đâu.
- Sao mà em lại vội từ chối vậy ? Anh chưa nói em sẽ làm gì mà ?
- Làm gì ?
- Em chỉ cần theo anh đến dự tiệc sinh nhật của thằng bạn anh thôi.
- Không được !!
- Ở đó có tiệc buffe đó.
- Hả ? Thật không ?? - Cái gì chứ ăn uống là Quỳnh không thể cưỡng lại được.
- Thật !!
- Nhưng mà sao đi sinh nhật bạn mà phải dẫn theo tôi ??
- Thì thằng bạn anh nó buộc phải dẫn theo bạn gái đi, mà anh thì không có bạn gái nên mới nhờ em.
- Ồ.. Nhưng mà, anh không được có âm mưu gì đó !!
- Sao lúc nào em cũng nghĩ là anh là người xấu vậy ?
- Ai biết được, đề phòng vẫn tốt hơn !!
- Vậy là em đồng ý rồi nhá ?
- Ồ.

...

Đến chiều, Quỳnh đến tiệm bánh để làm thêm, nó thấy Vũ đã đến rồi, Quỳnh định đếm để hỏi rõ mọi chuyện nhưng vừa thấy Quỳnh thì Vũ lại quay đi. Không phải là nhìn Quỳnh, mà chính xác là người đi theo sau Quỳnh.

- Anh đến đây làm gì ? - Quỳnh ngạc nhiên thấy Huy đã theo mình từ bao giờ.
- Ăn bánh cũng không được à ?
- Anh không thích ăn ngọt mà ??
- Thì mua bánh về ấy đứa nhỏ trong trại mồ côi không được à ?
- Tụi nhỏ thích bánh này lắm à ?
- Ừ. Số bánh lần trước, anh mang đến, bọn nhỏ thích lắm.
- Cuối cùng cũng thấy anh làm được một việc tốt đó
- Anh có nhiều điểm tốt lắm, chỉ có em là không chịu thừa nhận thôi.
- Thôi đi, anh mua bánh rồi đi đi, đừng cản trở tôi làm việc.
- Ai cản trở chứ, em không thấy nhờ anh mà khách hàng của tiệm tăng lên đáng kể hả?
- Hứ !! Thôi tôi vào làm việc đây, còn anh thì mua bánh rồi về nhanh đi.

Quỳnh nói rồi bỏ vô tiệm.

Vũ vẫn lạnh tanh, không nói gì với Quỳnh cả, thấy mặt Quỳnh là Vũ lại tránh.

...

Hết giờ làm, Quỳnh đứng ở cửa đợi Vũ ra.

- Cậu làm sao vậy ? Sao lại tránh mặt tớ ?

- Không sao cả.

- Cậu nói đi, phải nói ra tớ mới biết có chuyện gì chứ. Tớ đã làm gì sai à ?

- Cậu không làm gì cả. Chỉ có tớ ngu ngốc, nên mới bị cậu mang ra làm trò đùa thôi. Vũ cười nhạt.

- Cái gì ? Trò đùa ư ? Cậu nói tớ mang cậu ra làm trò đùa ??

- Không phải vậy sao ? - Vũ nhìn Quỳnh đầy tức giận.

- Ý cậu là gì ?

- Cậu còn hỏi tớ sao. Cậu là người hiểu rõ mọi chuyện nhất mà ?

- Tớ không hiểu cậu nói gì cả !!

- Cậu không cần phải giấu tớ mãi vậy đâu. Chúng ta chấm dứt đi, tớ không muốn bị mang ra làm trò đùa nữa. - Nói rồi Vũ bỏ đi.

Quỳnh đứng lặng người, nó không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Tại sao Vũ lại nói những lời như vậy với nó chứ ? Tại sao ? Nó không hiểu. Những lời của Vũ như một con dao đâm vào trái tim của nó. Đau. Những giọt nước mắt bắt đầu lăn trên má nó.

Phía sau Quỳnh là một người đã chứng kiến toàn bộ câu chuyện.

” Từ bỏ sớm quá đó cậu nhóc. Cậu không tin tưởng Quỳnh, không chịu hỏi rõ mọi chuyện mà đã đòi chia tay rồi, thật khiến tôi thất vọng quá. Cậu không xứng đáng với Quỳnh rồi. Đừng trách tôi, tôi chỉ thử cậu thích Quỳnh tới đâu mà thôi.. Cậu đã từ bỏ thì sau này đừng có hối hận !! ”

10. Chương 15 - 16

Chương 15

Hôm nay Quỳnh đến trường, khuôn mặt nó tươi tỉnh hẳn, thấy Quỳnh bước vào với bó hoa trên tay, Vân hỏi ngay:

- Hôm nay nhìn mày tràn sức sống nhỉ !!

- Tao thì lúc nào mà chẳng vậy :>

- Miễn mày oiii !! À. Chiều nay rảnh không đi chơi với tao, lâu rồi không đi chơi với mày, với lại hôm nay là thứ bảy đi chơi cho đầu óc nó thư giãn, suốt ngày cứ học thế này thì còn đâu là nhan sắc

- Mày đẹp sẵn rồi không phải lo đâu. - Quỳnh phì cười.

- Vậy thì đi nha !!

- Ok.

...

Hết giờ học Quỳnh đang đứng chờ chị Hà chở về, thì một chiếc xe hơi bóng nhoáng đỗ xịch ngay chỗ nó. Quỳnh thấy chiếc xe quen quen. Hàng trăm cặp mắt của học sinh trường nó đổ dồn vào người đang bước từ trên xe xuống. Đó chính là Huy, nhìn cực kì thu hút, kiểu ăn mặc đơn giản nhưng tôn lên ngoại hình cực chuẩn của Huy, cộng thêm khuôn mặt trời phú của mình, Huy khiến không biết bao nhiêu trái tim của các nữ sinh rung động ngay ánh mắt đầu tiên.

- Hey !! - Huy giơ tay chào Quỳnh.

- Đến đây làm gì ? Quỳnh bủ môi.

- Em có hẹn với anh mà. Bộ không nhớ hả ?
- Không, nhưng có ai lại đi sinh nhật buổi trưa đâu.
- Ừ thì không có, nhưng mà trước khi đi cũng phải chuẩn bị chứ.
- Hả ? Có ai chuẩn bị trước cả buổi nữa à !!
- Có đó.
- Ai ?
- Anh nè !! Thôi lên xe đi !!
- Tôi chờ chị Hà đón.
- Chị em không tới đâu, anh xin phép ba mẹ em rồi, anh sẽ đưa em về.
- Nhưng mà..
- Nhưng nhì gì, lên xe đi !! - Không chờ Quỳnh nói gì, Huy kéo tay Quỳnh lên xe.

...

Chiếc xe đưa nó tới một nhà hàng.

- Tại sao lại đến đây ?
- Phải ăn gì chứ !! Học xong 5 tiết mà em không đói sao ?
- Đương nhiên là đói rồi.
- Vậy thì vào đi, hỏi nhiều quá !!

Quỳnh xụ mặt đi theo vào.

Hai người đánh chén một bữa no nê, thực ra thì không phải hai người chỉ có mỗi Quỳnh thôi, còn Huy thì vừa ăn vừa nhìn cách nó ăn mà cười. Quỳnh chẳng ngại ngừng gì trước mặt Huy cả, thấy đồ ăn ngon thì nó không thể tự chủ được bản thân, chỉ ăn hơi nhiều và thoải mái tí thôi

- Em tự nhiên thật đấy !!
- Là sao ?
- Trước mặt con trai mà ăn uống chẳng ngại ngừng gì cả.
- Tại sao phải ngại ngừng chứ !! Mà sao anh nhiều chuyện vậy ?? Đến ăn mà cũng bị nói. Quỳnh chu môi.
- Hahah..
- Cười cái gì chứ !! Đồ hâm !!
- Em thú vị thật. Mới nói 1 câu mà em đốp lại cả 10 câu rồi
- Ý anh nói là tôi hung dữ chứ gì !!
- Cái đó em tự nói à nha !!
- Không sao. Phải vậy mới không bị ngta bắt nạt.
- Ai nào dám bắt nạt tôi chứ !! Mà ăn xong rồi h' đi đâu ?
- Làm đẹp.
- Cái gì ?
- Chứ chẳng lẽ em cứ để như vậy đi dự tiệc hả ? Mất mặt chết !!
- Hơ !! Anh mời tôi đi mà giờ nói vậy hả ?
- Đc rồi đc rồi. Anh xin lỗi !! - Nói rồi Huy đứng dậy.

Huy đưa Quỳnh tới một Salon làm đẹp thật sang trọng. Đây là một nơi khá nổi tiếng vì ở đây toàn những chuyên gia chuyên tư vấn cho những diễn viên, ca sĩ, người mẫu nổi tiếng. Quỳnh theo Huy vào trong. Huy bước tới chào một người là Tony - một chuyên viên trang điểm cực kì nổi tiếng. Huy nói gì đó với anh ta rồi quay trở lại.

- Em theo Tony đi !!

Quỳnh theo anh ta.

Tony đưa Quỳnh đi mát sa. Nó được mấy chị nhân viên mát sa, lúc đầu nó nhột kinh khủng, cứ cười suốt, nhưng sau đó nó quen dần cảm thấy dễ chịu vô cùng.

Sau đó nó được trang điểm và làm tóc. Mái tóc của nó giờ được tạo uốn nhẹ phần đuôi, xõa ra, nhìn rất bắt mắt.

Cuối cùng nó được tư vấn để chọn trang phục. Quỳnh không ngờ trong này còn có cả một shop thời trang cao cấp nữa. Nó thử không biết bao nhiêu là bộ nhưng nó chẳng chịu bộ nào. Bộ thì quá hở, bộ thì mặc nào nhìn như bà ngoại của nó ý. Cuối cùng Tony chọn cho Quỳnh một bộ vừa ý nó vừa ý anh ta. Một chiếc đầm lệch vai màu trắng, dài ngang gối, những đường xếp ở dưới ngực khiến chiếc đầm rũ một cách nhẹ nhàng, bộ đầm khiến Quỳnh trông nữ tính hẳn. Nó rất hài lòng về tất cả ngoại trừ đôi giày búp bê ột tất ở dưới chân nó. Nhưng anh Tony nhất quyết không cho nó thay đôi giày bệt mà nó chọn. Vì anh ấy nói rằng với chiều cao có phần khiêm tốn của nó thì đây là lựa chọn thích hợp nhất rồi.

Quỳnh bước ra thì thấy Huy đã ngồi sẵn ở đó rồi. Quỳnh hoàn toàn bị hấp hồn. Huy thật là đẹp trong bộ vest màu đen, nhìn cực kì thu hút !!

- Nhìn xong chưa bé cưng =]]

- Nhìn cái gì mà nhìn !! - Quỳnh khẽ đỏ mặt.

- Anh quả là không là em thất vọng - Huy quay sang Tony - Cảm ơn anh nhiều !!

- Không có gì. Tony mỉm cười.

Huy mỉm cười đáp rồi cùng Quỳnh đi ra.

- Em thật là khác quá !! - Huy vừa lái xe vừa quay sang nhìn Quỳnh và nói.

- Khen hay chê đây ?

- Chê !!

- Vô duyên !!

- Giận hả ?

- Không !! Người thiếu thẩm mỹ như anh thì tôi không thèm chấp !!

- Giận thật rồi. Nhìn đáng yêu phết :X

- ... - Quỳnh không nói gì quay mặt nhìn ra ngoài đường.

Không giận sao đc. Dù gì thì nó là con gái, ăn mặc đẹp như vậy mà không một câu khen nào cả. Hứ !!

...

- Tới rồi !! Huy dừng xe trước một biệt thự sang trọng

- Nhà ai vậy ?

- Bạn anh.

- Sao lại tới nhà bạn anh ?

- Dự sinh nhật. Em mau quên thế !!

- À há !!

- Vào thôi !!
- Wow !! Bạn của anh cũng giàu thật đấy !!
- Thôi vào đi. - Huy ra hiệu cho Quỳnh khoát tay mình.
- Làm gì vậy ?
- Em phải ra vẻ là người yêu của anh chứ. Phải tình cảm một chút chứ !!
- Rồi !! Nói nhiều quá !! - Quỳnh đưa tay khoát vào tay Huy.

Hai người tiến vào trong, mọi cặp mắt như đều đang đổ dồn vào hai người. Đa số mọi người đều ngạc nhiên, vì Quốc Huy - cậu công tử của tập đoàn Diamonds nổi tiếng, chưa một lần quan tâm đến con gái lại xuất hiện cùng một người con gái. Nhiều người bắt đầu bàn tán không biết người con gái đó là ai mà lại đi bên cạnh đại công tử Quốc Huy. Huy dường như chẳng để ý đến mọi người nói gì, nhưng Quỳnh thì khó chịu vô cùng, nó ghét cái cảm giác người ta nhìn vào nhìn rồi xì xầm cái gì đó. Nhưng Quỳnh không tỏ ra bên ngoài, vì dù gì ở đây cũng toàn là những tiểu thư, công tử nhà giàu, nó không muốn làm mất mặt Huy.

Huy đưa Quỳnh tiến tới chỗ mấy anh chàng, cũng ăn mặc lịch lãm không kém Huy.

- Chúc sinh nhật vui vẻ, Tiến !!
- Cảm ơn cậu. Đây là... - Người tên Tiến và cũng là chủ nhân của buổi tiệc nhìn sang Quỳnh.
- À. Đây là bạn gái mình - Huy nói, như để phụ họa cho lời nói của mình, Huy đưa tay ôm nhẹ ở eo của Quỳnh, kéo nhẹ Quỳnh sát người mình hơn.

Quỳnh nhẹ mím cười chào những người bạn của Huy, nó hơi bức mình nhưng vẫn đứng đó, nghe Huy nói chuyện với mấy người bạn. Quỳnh cứ im lặng. Như hiểu được Quỳnh khó chịu, Huy dừng cuộc trò chuyện với mấy người bạn, đưa Quỳnh ra chỗ khác.

- Em ăn cái gì nhé !!
- Ồ !!
- Sao vậy ? Không vui à ?
- Không có.
- Thôi theo anh nào. - Huy với Quỳnh tiến tới những chiếc bàn đầy thức ăn. Em cứ tự nhiên đi, không sao đâu.

Huy không nói thì Quỳnh vẫn cứ tự nhiên thôi, đã nói rồi mà, cứ thấy đồ ăn thì làm sao không tự nhiên được chứ.

Hai người chọn một cái bàn và ngồi ăn ở đó. Ăn gần xong thì nhạc vang lên, nhiều cặp bắt đầu ra khiêu vũ.

- Em có muốn ra khiêu vũ không ?
- Tôi đâu có biết nhảy đâu !! Anh thích thì cứ ra nhảy đi, đằng kia có mấy cô cứ nhìn anh nãy giờ kia - Quỳnh hất mặt về phía một cái bàn cách đó không xa.

Huy nhìn theo hướng Quỳnh chỉ.

- Em ghen đấy à ? Huy cười.
- Anh điên à, chỉ là khó chịu vì người ta cứ nhìn mình thôi. Có chuyện ăn không mà cũng không yên ổn. Biết thế này thì tôi đã không đi theo anh rồi.
- Thì em đừng quan tâm tới họ, cứ tự nhiên đi. Mà em có muốn uống gì không, anh đi lấy cho.
- Được đó !!
- Em ngồi chờ anh nhé.

Huy đi lấy nước cho Quỳnh. Quỳnh ngồi đó nhìn ngắm mọi người. Một bữa tiệc sinh nhật hoành tráng nhất mà từ trước tới giờ nó mới biết lần đầu. Thường thì nó chỉ dự sinh nhật của bạn bè nó thôi, mà cũng chỉ làm đơn giản với người thân hoặc với bạn bè trong lớp, ẩm cúng và vui hơn ở đây nhiều. Nó có cảm giác mọi người đến đây chỉ để phô trương thân thế của mình hơn là có ý định chúc mừng sinh nhật cho chủ nhân. Và chủ nhân của bữa tiệc cũng chỉ muốn khoe khoang gia thế của mình thôi. Chợt nhớ tới cuộc hẹn với Vân, nó đứng dậy ra ngoài để gọi điện cho Vân.

Mở máy ra Quỳnh thấy 10 cuộc gọi nhỡ của Vân, Quỳnh cuống quýt gọi lại cho Vân.

- Alo. Vân hả ?

- Ừ ! Ai vậy ?

- Tao Quỳnh nè !!

- Quỳnh nào vậy ?

- Quỳnh bạn của mày nè !!

- Xin lỗi, bạn nhầm số rồi, tôi không có bạn tên Quỳnh !!

- Mày đừng đùa nữa mà, cho tao xin lỗi, tự nhiên hẹn với mày rồi mà không đi.

- Kekek. Không có gì đâu, mày đi hẹn hò mà. Tao không trách đâu.

- Hẹn hò gì ?

- Thì gọi mà nàng không bắt máy, tao gọi về nhà mày, ba mẹ mày nói mày đi chơi với tên nào rồi. Không hẹn hò chứ gì nữa.

- Hẹn hò gì mà hẹn hò. Không có đâu. Lần sau tao sẽ đi với mày, đừng giận tao nhaa !!

- Ừ !! Thôi mày cứ tiếp tục hẹn hò đi, tao đang shopping có mấy món đồ dễ thương lắm, mày không đi với tao đúng là đáng tiếc mà.

- Mua sắm vui vẻ nhé gái !!

- Oke cưng. Bye !!

- Bye !!

Quỳnh đi vào, nó thở phào nhẹ nhõm. Mang giày cao gót Quỳnh chẳng cảm thấy thoải mái tí nào cả, nhưng công nhận nhờ nó mà Quỳnh cao lên chút đỉnh. Quỳnh đi ngang qua bàn của mấy cô gái khi nãy cứ nhìn nó và Huy mãi. Một người bất ngờ gạt chân Quỳnh, vốn không quen mang giày cao gót lại bị gạt chân, Quỳnh chúi người tới trước, nó nhắm mắt chịu trận. Thì một cánh tay nắm lấy tay nó kịp thời, kéo Quỳnh lên. Mắt thẳng bằng Quỳnh chúi người vào người người vừa mới đỡ nó.

- Em không sao chứ ? - Giọng nói quen thuộc của Huy.

- Không.. không sao !!

- Không sao thì bỏ anh ra đi, mọi người đang nhìn kìa !!

Quỳnh nhìn lại mình lúc đó hai tay đang ôm ngay eo của Huy. Quỳnh vội rút tay lại, mặt nó đỏ bừng !! Tự nhiên lại ôm Huy ngay giữa nơi đông người như thế này.

- Ai đã chơi xấu em vậy ? - Huy hỏi Quỳnh mà mắt thì hướng về phía các cô gái khi nãy, ánh nhìn vô cùng đáng sợ.

- Không có !! Chỉ là.. Mang giày gót cao không quen thôi.

- Thật không ?

- Thật. - Quỳnh nhìn Huy lúc này có vẻ rất giận dữ nên nó không nói rằng mấy cô gái kia đã chơi xấu mình, nó sợ Huy sẽ làm lớn chuyện !!

- Mà này giờ em đâu để anh tìm khắp nơi.

- Chỉ là gọi điện thoại cho con bạn thôi.
- Em khát không ?
- Cũng ..
- Vậy tới kia uống nước nhé .
- Ừm

Hai người mới đi được nửa đường thì đèn đột ngột tắt hết.

11. Chương 17

Chương 17:

Quỳnh cảm thấy hoảng sợ, nó cố gắng cầm lấy tay Huy, nhưng không thấy Huy đâu cả. Một giọng nói từ micro vang lên:

- Mọi người !! Đã đến lúc thể hiện tình cảm của mình rồi.

Câu nói vừa chấm dứt, một bàn tay ôm vòng qua eo của Quỳnh, nó có thể cảm nhận được người đó đang tiến gần lại mình, hơi thở của người đó. Nó có thể cảm nhận được rất gần. Và người đó đặt lên môi nó một nụ hôn, Quỳnh hoảng hốt, nó cố vùng vẫy để thoát ra khỏi người này nhưng không được, nó càng vùng vẫy thì người đó càng siết chặt hơn. Nụ hôn càng cháy bỏng hơn. Cả người Quỳnh lạnh toát, nó thật sự sợ hãi, nó không biết người đang ôm hôn nó là ai !! Nụ hôn đầu của nó !!

Đèn lại được bật sáng trở lại, người đó cũng ngừng hôn Quỳnh. Nó định thần trở lại, coi thử kẻ nào dám cả gan lấy đi nụ hôn đầu đời của nó.

- Huy !! Sao anh lại dám làm chuyện đó hả ? - Quỳnh bất ngờ vì người trước mặt mình chính là Huy.
 - Khẽ thôi !! - Huy lấy tay bịt miệng Quỳnh lại - Em nhỏ tiếng thôi, mọi người đang nhìn mình kìa !!
 - Sao anh lại dám làm vậy hả ? - Quỳnh tức điên người.
 - Anh đã bảo khẽ tiếng thôi mà. Em nhìn mọi người xung quanh đi, có ai mà không làm vậy không !!
- Quỳnh nhìn xung quanh, có lẽ điều Huy nói là đúng thật vì nó nhìn cặp đang nhìn nhau cực âu yếm, thậm chí một vài đôi vẫn đang chìm đắm trong “những nụ hôn rục rịch”
- Thì sao chứ !!
 - Đó là quy định. Nếu họ phát hiện ra cặp đôi nào đi chung mà không hôn nhau, thì sẽ bị phạt !!
 - Phạt cái quái gì !!
 - Phạt sẽ hôn nhau trước toàn thể mọi người. Anh sợ em không chịu nên mới.. - Huy cười ranh ma !!
 - Tại sao lại có chuyện quái gở như vậy chứ !! Bọn nhà giàu bọn anh thật là rắc rối mà !!
 - Mà này, khi này anh hôn em có cảm giác gì không
 - Gì chứ !! – Quỳnh đỏ mặt.
 - Anh hỏi em có cảm nhận được gì không ?
 - Không !!
 - Thật sao ?
 - Thật. Lúc đó sợ còn chưa hết, còn cảm giác gì nữa.
 - Vậy thì anh hôn em lại một lần nữa nha !!
 - Không !! - Quỳnh lùi người lại - Anh mà còn giở trò đó một lần nữa là tôi không tha đâu !!

- Sau này em sẽ hối hận đấy !! Huy cười gian.

- Còn lâu !!

Cuộc trò chuyện của hai người bị ngắt quãng bởi lời nói từ phía sân khấu. Anh chàng chủ nhân của bữa tiệc đang luyện huyên cái gì đó mà Quỳnh không để ý. Mọi người đều hướng mắt về sân khấu trừ Quỳnh. Nó mãi suy nghĩ về nụ hôn ban nãy.. Thật sự thì lúc mọi Huy vừa chạm vào môi nó thì như có một luồng điện chạy qua người nó, một cảm giác trước giờ nó chưa từng có. Nghĩ tới đó Quỳnh khẽ đỏ mặt, rồi lại mỉm cười một mình.

- Đang nghĩ gì mà lại cười một mình vậy ? - Huy ghé sát vào tai nó.

- Làm gì có !! À mà khi nào về vậy ? Tôi hơi mệt.

- Vậy à ? Để anh đưa em về.

- Có phiền không ? Anh không đi chơi cùng bạn anh à ?

- Không sao.

- Ừ vậy về !!

Huy và Quỳnh ra về, tới cổng tụi nó được nhận một phần quà.

- Sao lại được nhận quà nhỉ ? - Quỳnh thắc mắc khi đang ngồi trên xe.

- Tụi nó quá gỏi lắm, sinh nhật chẳng cần ai tặng quà, chỉ có tặng quà cho người khác vào ngày sinh nhật thôi.

- Kì lạ thật đấy ? Công tử bọn anh thật là quá gỏi, tiêu tiền hoang phí thật.

- Không thích thì em đưa cho anh món quà đó đi.

- Ki bo thật, anh giàu vậy rồi có thiếu gì đâu mà cần mấy món quà này chứ.

- Em mâu thuẫn thật. Vừa mới nói là không thích mà.

- Khi nào ? Nó chu môi.

- Em lại như vậy rồi ? Không thay đổi nhỉ !! - Huy phì cười - Thôi em cứ giữ lấy đi, anh không giành đâu.

Quỳnh mân mê cái hộp quà, một cái hộp nhỏ nhỏ xinh xinh, tự nhiên đi dự sinh nhật của người khác mà mình lại được nhận quà. Huy đưa Quỳnh tới cổng nhà:

- Em vào nhà đi !!

- Cảm ơn. - Quỳnh nói rồi quay lưng đi vào nhà.

- Hẹn gặp lại em !!

- Tôi không hy vọng điều đó đâu.

...

Quỳnh vào nhà.

- Thưa ba mẹ con mới về !!

- Ai đây ? Tiểu thư nhà nào tới nhà mình vậy bà ? - Ba của Quỳnh nhìn Quỳnh rồi quay sang hỏi mẹ của nó.

- Tôi cũng không biết ông à. Tiểu thư xinh đẹp ơi cô vào nhầm nhà rồi. Mẹ nó đùa.

- Ba mẹ !! Đừng có trêu con mà - Quỳnh giận dỗi.

- Con gái của ba xinh đẹp quá, đến nỗi ba mém tí là không nhận ra rồi.

- Em của chị đã trưởng thành rồi - Chị Hà từ trên lầu đi xuống vỗ vỗ vai nó, nói rất chi là triết lí - Lớn thật rồi, thế này thì sắp lấy chồng được rồi !!

- Chị hai chọc em hoài !!

- Công nhận thằng Huy này được bà nhỉ !! - Ba nó lên tiếng.

- Ba !! Sao ba lại nói vậy !! Nó xụ mặt.

Cà nhà nó lúc nào cũng vậy luôn vui vẻ, Quỳnh cảm thấy vô cùng hạnh phúc khi có một qua đình lúc nào cũng ở bên cạnh nó, chia sẻ niềm vui, nỗi buồn với nó.

Quỳnh về phòng, ngắm mình trong gương, nó cũng cảm thấy mình thật là dễ thương.

Nó mở hộp quà ra. Là một cặp vé.

- Vé gì vậy nhỉ ? - Nó lấy ra khỏi hộp - Wow !! Một chuyến du lịch Vinpearland 2 ngày một đêm sao ? Đã thật !!

...

- Vân ơi !! Tao có cái này ày nè !!

- Gì vậy ?

- Tén tén tén tén !! - Quỳnh rút trong giỏ ra hai cái vé.

- Wow !! Du lịch ở Vinpear sao ?

- Ủ - Quỳnh gật đầu.

- Nhưng mà nói với tao làm gì ?

- Tao định rủ mà đi !!

- Thiệt hả ? Sao mà không rủ chị Hà ?

- Tao cũng rủ rồi nhưng hôm đó chị mắc công việc.

- Ok. Tao sẽ đi với mà !!

...

- Con đi chơi phải cẩn thận nha. - Ba Quỳnh dặn trước khi nó lên máy bay ra Nha Trang.

- Dạ con biết rồi. Con lớn rồi mà.

- Được rồi con đi cẩn thận. Nhưng mà Vân đâu con ?

- Con cũng không biết. Chắc là nó đến trễ. Thôi bố mẹ về đi không trễ làm bây giờ.

- Rồi. Hai đứa đi chơi vui vẻ nha !!

- Dạ !!

...

- Alo Vân hả ? Mà đang ở đâu vậy ? Máy bay sắp cất cánh rồi !!

- Quỳnh ơi tao xin lỗi bà nha, tao sốt đi không nổi nữa rồi !!

- Mà có sao không ? Vậy giờ phải làm sao đây ?

- Tao đang trong bệnh viện, chắc là không sao đâu. Thôi mà đi một mình vậy. Sorry nhe !!

- Sao được chứ !!

- Thôi mà đi một mình đi. Bỏ vé uống lăm.

- Ủ. Vậy mà nghỉ ngơi cho hết bệnh đi. Tao sẽ mua quà cho !!

- Oke !! Đi chơi vui vẻ nha !

....

[FONT=tahoma, geneva, lucida, 'lucida grande', arial, helvetica, sans-serif]Đến Nha Trang.[/FONT]

[FONT=tahoma, geneva, lucida, 'lucida grande', arial, helvetica, sans-serif]

[/FONT]

Quỳnh đang ngồi trên cáp treo để qua đảo Vinpearl. Nhìn từ trên cao xuống biển thật đẹp. Hồi nhỏ nó cũng hay đi chơi biển với ba mẹ. nhưng cũng lâu rồi..

Bước ra khỏi cabin, Quỳnh bị hấp hồn bởi quang cảnh ở nơi đây, thật sự rất đẹp. Thiên nhiên qua bàn tay chăm sóc của con người thật sự đẹp lên rất nhiều, mãi ngắm nhìn nó đắm phải một người.

- Xin lỗi tôi sơ ý quá !! - Quỳnh lên tiếng.

- Là em sao ?

- Huy. Sao anh lại ở đây ?

- Vậy sao em lại ở đây ?

- Tôi nhận được quà từ sinh nhật của bạn anh.

- À. Thì ra là vậy !! Huy gật đầu.

- Vậy còn anh ? Sao lại ở đây ?

- Anh đi với mấy người bạn.

- Bạn anh đâu rồi ?

Không chờ Huy lên tiếng trả lời, một cô gái chạy tới vòng tay qua tay Huy.

- Huy đi thôi, mấy bạn chờ kìa.

- Ồ ! - Quỳnh, em có đi với bọn anh không ?

- Thôi - Tự nhiên Quỳnh cảm thấy hơi bực - Anh cứ đi với bạn anh đi, tôi có công việc rồi.

- Vậy thì anh đi đây. Hẹn gặp lại em. - Huy quay đi với cô gái kia không quên nháy mắt chào Quỳnh.

Huy đi rồi Quỳnh vẫn còn lăm bầm một mình. “ Sao lại tự nhiên như ruồi vậy chứ !! Thật là ngứa mắt quá đi. Xì !! Mặc kệ !! Tận hưởng thôi

Quỳnh đi cất hành lí ở khách sạn rồi ra khu vui chơi.

Quỳnh chơi hết tất cả các trò cảm giác mạnh và trò chơi trong nhà. Đến chiều, Quỳnh đi dạo trên bờ biển, những cơn gió mát lạnh lùa vào tóc Quỳnh khiến nó có một cảm giác thoải mái đến là lòng, bất chợt Quỳnh nhớ tới hình ảnh cầu Huy và cô gái hồi sáng ” Cô ta là ai nhỉ ? Là người yêu của anh ta sao ? ”

- Mình bị sao vậy nhỉ !! Sao lại nghĩ tới chuyện của anh ta làm gì ? Anh ta thì có liên quan gì tới mình đâu chứ !! - Quỳnh lắc đầu ngậy nguẩy.

- Đang nghĩ chuyện gì vậy bé cưng !! - Giọng Huy ở phía sau vang lên khiến Quỳnh giật mình.

- Hết hồn !!

- Em đang nghĩ gì mà cứ lắc lư cái đầu hoài vậy !!

- Không có gì !! Quỳnh bối rối.

- Nhớ anh à ?

- Mơ đi !! Quỳnh liếc xéo Huy một cái. - Anh ra đây làm gì ?

- Đi dạo.

- Một mình à.

- Không.

- Vậy thì đi với ai ? - Quỳnh nhìn xung quanh nhưng chẳng thấy ai.
 - Với em đó. - Huy mỉm cười.
 - Khùng !! À..
 - Chuyện gì ?
 - Cô gái hồi sáng là người yêu anh hả ?
 - Ai ?
 - Cái chị hồi sáng tôi gặp đó ?
 - À. Đó là Chi, bạn cùng lớp với anh thôi.
 - Bạn cùng lớp mà thân thiết vậy sao ?
 - Em ghen hả ?
 - Tại sao phải ghen chứ !! - Mặt Quỳnh nóng ran, đỏ ửng.
 - Thì em thích anh !
 - Không bao giờ !!
 - Nhưng mà anh lại rất thích em. - Huy nhìn thẳng vào mặt Quỳnh.
- Tim Quỳnh đập nhanh đến mức nó cứ tưởng sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.
- Tôi đói bụng rồi, tôi đi ăn đây !! - Quỳnh bối rối bỏ đi.
- Quỳnh chạy một mạch vào trong để Huy đứng đó một mình.
- Em làm anh càng ngày càng thích em rồi đấy !!
- Quỳnh vào phòng khách sạn, thay đồ, tìm nó vẫn còn đập mạnh.
- Anh ta nói gì vậy chứ !! Chắc là chỉ đùa mình thôi !! Á.. Không biết đâu !! - Quỳnh hét toáng nhìn vào gương.
- Quỳnh xuống nhà hàng để ăn tối. Nó đi xuống mà như ăn trộm vậy. Nhìn trước nhìn sau để coi thử có Huy không, khi không thấy Huy đâu, nó thở phào chọn một cái bàn gần cửa sổ để có thể nhìn ra biển. Khi gần đánh chén xong đĩa mì xào hải sản của mình thì một giọng nói quen thuộc vang lên khiến Quỳnh bị sặc.
- Em ăn ngon miệng không ? - Là Huy chứ còn ai nữa, thấy Quỳnh bị sặc Huy lo lắng thấy rõ - Em không sao chứ, ăn từ từ thôi !! Huy vỗ vỗ vai Quỳnh.
 - Sao cứ xuất hiện như ma vậy hả ? Đáng ghét mà !!

12. Chương 18

Chương 18

- Em thật đáng yêu !! - Huy chống cằm nhìn Quỳnh.
 - Anh điên hả ? - Nói rồi nó đứng dậy bỏ đi, thì Huy nắm tay nó lại.
 - Em định đi đâu ?
 - Đi đâu là quyền của tôi. Không liên quan đến anh.
 - Không được. Em phải đi với anh.
- Nói rồi Huy kéo tay Quỳnh đi, Quỳnh không ngừng vùng vằng.

Huy dẫn Quỳnh tới chỗ xem nhạc nước. Lúc hai người vừa tới cũng là lúc bắt đầu. Âm nhạc, ánh sáng và nước được trình diễn một cách thật tuyệt vời. Quỳnh bị lôi cuốn mà quên là mới đây mình còn bực mình vì bị lôi đi.

...

Quỳnh lén quay sang nhìn Huy, thấy Huy đang chăm chú xem nhạc nước, nó mỉm cười, tim nó lại loạn nhịp. Đạo gần đây, mỗi lần gần Huy, tim nó lại đập loạn, không có mặt của Huy thì lại thấy nhớ nhớ, nhưng nó không nghĩ là mình thích Huy vì nó luôn tự nhủ là Huy là một kẻ đáng ghét, nhưng nó lại chẳng có lí do gì để ghét Huy cả.

- Có phải anh đẹp trai lắm không ? - Huy lên tiếng làm Quỳnh giật mình.
- Cái gì chứ !! - Quỳnh bối rối quay đi.
- Chứ sao em cứ nhìn anh mãi thế. Thích anh rồi đúng không ? - Huy cười lém lỉnh.
- Anh mắc bệnh hoang tưởng hả ? Không đời nào có chuyện đó đâu !!

Quỳnh đứng dậy bỏ đi, cũng vừa lúc nhạc nước kết thúc nên mọi người đều đứng dậy, bởi vì người quá đông, nên khi vừa mới ra khỏi hàng ghế để bước xuống bậc cầu thang thì Quỳnh bị một người nào đó ở phía sau va phải, Quỳnh mất thăng bằng, nó chúi người xuống, nó nhắm chặt mắt lại chờ lãnh nạn, thì Huy kéo tay nó lại.

- Đi đứng cẩn thận chứ !!

Quỳnh cảm thấy tim mình đập mạnh, một phần vì vừa thoát nạn, một phần vì nó đang ở rất rất gần Huy. Nó đẩy Huy ra.

- Không cần anh quan tâm !!
- Sao lại không cần chứ. Anh đã nói với em rồi đúng không. Anh rất thích em, vì vậy anh sẽ luôn ở bên cạnh em mà !!
- Nhưng tôi không có thích anh !!
- Em đang tự lừa dối bản thân mình thôi.
- Không có !!
- Có mà !!
- Anh là ai mà có quyền quyết định tình cảm của tôi chứ. Anh thích tôi không đồng nghĩa là tôi cũng thích anh. Quỳnh chạy đi.

Huy chạy theo Quỳnh, anh nắm tay kéo nó lại, ôm chặt lấy nó và trao lên nó một nụ hôn ngọt ngào..

Chương 19

Quỳnh đẩy mạnh Huy ra. Tát vào mặt Huy.

- Anh làm cái quái gì vậy hả ? Anh có quyền gì mà làm như vậy !! Nó tức giận bỏ chạy thật nhanh về khách sạn, để lại Huy đứng một mình, nhìn theo nó..

...

Quỳnh chạy về phòng, bất giác tay sờ lên môi, nó nhớ lại nụ hôn khi nãy, thật ngọt ngào. Quỳnh không giận Huy, nó có cảm giác mình cũng đã dần thích Huy, nhưng nó không biết chấp nhận việc này như thế nào. Nó vừa chia tay Vũ không lâu, nó không chắc là mình hoàn toàn sẽ quên Vũ và hích Huy thật sự. Và nó cũng không biết một đại công tử như Huy liệu có thích nó thật sự không, hay là chỉ là trò đùa vui của các công tử con nhà giàu. Đầu óc Quỳnh bây giờ rối bời, nó miên man nghĩ, rồi nó lại nhớ những chuyện của nó với Huy.. Nhớ lại lần gặp gỡ kì lạ đầu tiên của hai người, cả lúc đi chơi công viên hay lúc đi dự sinh nhật cùng Huy..

- Yaaaa !! Phải làm gì bây giờ !! Quỳnh hét lên.

Trong lúc đó, ở một phòng khác của khách sạn, Huy cũng đang rất lo lắng.

- Chết rồi !! Mình có quá lỗ măn quá không, nếu như Quỳnh giận mình thật thì sao đây .

...

Sáng hôm sau, Quỳnh quyết định sẽ chơi thật thoải mái không suy nghĩ gì về Huy nữa !!

- Hôm nay là ngày cuối ở đây rồi, phải chơi thoải mái mới được. - Quỳnh tự nhủ.

Quỳnh đi dạo trong khu mua sắm, cả một dãy dài các cửa hàng liên tiếp nhau. Lấp lánh, sắc sỡ và đầy luôn cuốn là những gì có thể nói về những gian hàng này. Quỳnh bước vào một cửa hàng bán đồ trang sức, nó định chọn một vài món đồ để tặng ẹ, chị và Vân.

Sau khi chọn được những món đồ ưng ý, nó ra quầy thanh toán. Trong khi chờ thanh toán, nó nhìn ra ngoài, thấy Huy đang đi với cô gái hôm qua, nhìn hai người cười nói rất vui vẻ, Quỳnh chợt thấy nhói trong lòng, nó thấy hơi bức mình.

- Đồ nói dối !! Đi vui vẻ với người khác vậy mà nói thích mình, đồ bắt cá hai tay !!

Quỳnh bực bội bỏ đi. Nhưng đột nhiên nó trở nên tò mò, Quỳnh lén đi theo hai người. Huy và cô bạn gái bước vào một cửa hàng bán đồ trang sức khác, Quỳnh núp ở một chậu hoa gần đó nhìn vào trong, nó không nghe thấy hai người nói gì nhưng có vẻ rất vui. Quỳnh xụ mặt bỏ đi.

- Đồ hai mặt !! Hôm qua còn nói thích mình mà giờ lại đi với người con gái khác !! Thật quá đáng mà !!

Quỳnh về lại khách sạn, nó chẳng còn hứng thú chơi bởi gì cả. Định đi ngủ thì có điện thoại.

- Alo, Vân hả ?

- Um. Mà đi chơi vui không ?

- Cũng được. Mà mà hết bệnh chưa ?

- Rồi, mà tao có một chuyện muốn nói với mà..

- Để tao về đã, giờ hơi mệt, tao muốn đi ngủ.

- Chuyện quan trọng đó.

- Để về rồi nói, tao ngủ đây !!

- Ồ.. Vậy thì nghỉ ngơi đi về tao nói sau.

Buổi chiều, Quỳnh lên máy bay trở về.

Về tới nhà, nó mệt lử chào bố mẹ rồi lên phòng ngủ.

13. Chương 19 - 20

Chương 19

Sáng hôm sau Quỳnh vừa lên lớp thì gặp ngay Vân.

- Hey !! Quà tao đâu

- Ố !! Quên mua rồi

- Bạn bè mà vậy đó !! Vui quá nên quên bạn luôn chứ gì. Hứ !!

-Đùa mà thôi. Đây nè.. - Quỳnh chìa cái vòng tay ra trước mặt Vân.

- Wow !! Đẹp quá. Cảm ơn mà nhee !!

- Không có chi. Hehe !! À mà hôm qua mà nói có chuyện quan trọng nói với tao, là chuyện gì vậy ?

- Ax.. mém tí nữa quên rồi !! Là chuyện của mà với Vũ.

- Chuyện gì ? - Quỳnh nhú mày.
- Mày có biết lí do tại sao Vũ lại giận mày không ?
- Thì là chuyện tao nói dối Vũ là Huy là em họ tao. Không hiểu sao có nhiều đó mà cậu ấy lại giận nữa !!
- Chỉ có vậy thôi sao ?
- Còn chuyện gì nữa sao ?
- Um.. - Vân gật đầu.
- Là sao ? - Quỳnh khẽ nhăn mặt.
- Tại sao mày lại giấu Vũ chuyện Huy là chồng sắp cưới của mày ?
- **CHỒNG-SẮP-CUỐI ??** Ai nói với mày như thế ??
- Vũ. Cậu ấy nói rằng chính Huy đã nói như vậy.
- Không có, không hề có chuyện đó. Lại là tên Huy đó giở trò rồi.
- Vậy giờ mày tính sao ?
- Tao sẽ đi nói rõ với Vũ và cho tên Huy kia một trận. Yaaaaaaaaa !! Quỳnh hét lên !!
- Nếu Vũ không tin thì sao ?
- Sao lại không tin ?!
- Mày đã làm tổn thương cậu ấy rất nhiều, sau chuyện đó, cậu ấy còn gặp hai người đi chung với nhau nhiều lần nữa..
- Cậu ấy không tin cũng không sao, tao không thể để cậu ấy tiếp tục hiểu lầm mãi thế này được.
- Tùy mày !! Nhưng sau này mày đừng khiến Vũ buồn nữa.
- Sao hôm nay mày quan tâm tới cậu ấy vậy ?
- Không có gì, bạn bè mà... - Vân khẽ bối rối.
- ...
- Đến giờ ra chơi, Quỳnh hẹn Vũ ra sân sau.
- Quỳnh gọi mình ra có chuyện gì không ?
- Tớ có một chuyện muốn hỏi rõ cậu ?
- Hỏi đi.
- Có phải Huy nói hắn ta là chồng sắp cưới của tớ phải không ?
- Ờ..
- Trời ơi !! Và cậu tin ?
- Ừm.
- Không có chuyện đó đâu, hắn ta lừa cậu đó. Sao cậu không nói chuyện đó với tớ ?? Sao lại nghe từ một phía vậy ?
- Tớ cũng đã định hỏi cậu, nhưng càng ngày tớ thấy hai người càng thân thiết, còn đến tận trường để đưa cậu về nữa, tớ càng tin đó là sự thật.
- Cái đó chỉ là bắt đất dĩ thôi.
- Bắt đất dĩ ?
- Chuyện dài dòng lắm, mà cậu không còn giận tớ nữa chứ ?

- Ừ thì.. Ừm.

- Vậy là giải quyết xong rồi !! Hiiii !

Quỳnh và Vũ quay trở lại lớp.

- Sao rồi ? – Vân hỏi khi Quỳnh vô chỗ ngồi.

- Ổn rồi, cảm ơn mày nha.

- Không có gì. - Vân cười nhưng cảm thấy hơi buồn.

....

Thế là một tuần từ ngày Quỳnh đi du lịch về, nó làm hòa với Vũ, hai đứa lại thành một cặp, nhưng Quỳnh không còn cảm giác như trước nữa, nó và cả Vũ đều có những cảm giác hỗn độn trong lòng.

Quỳnh cũng không gặp Huy, nó bắt đầu thấy nhớ. Đang làm ở tiệm bánh thì nó có điện thoại, là mẹ nó.

- Alo !! Mẹ ạ ? Có chuyện gì vậy ?

- Con vào bệnh viện nhanh đi, thằng Huy vừa bị tai nạn giao thông, con vào coi thử nó có chuyện gì không !!

- Tai nạn sao ?? - Quỳnh hoảng hốt, nó vô cùng lo lắng.

- Quản gia bên đó mới gọi ẹ, ba mẹ hoàn thành công việc ngoài này sẽ về ngay.

- Dạ dạ.. Con biết rồi !!

Quỳnh tắt máy, khuôn mặt nó lộ rõ sự lo lắng.

- Có chuyện gì vậy Quỳnh ?

- Huy.. Anh Huy bị tai nạn.

- Tai nạn sao ? Giờ đang ở đâu, tớ sẽ đưa cậu đến đó.

- Phiên cậu rồi.

Vũ đưa Quỳnh tới bệnh viện, vừa vào Quỳnh đã chạy thẳng vào trong, Quỳnh sợ, nó không hiểu tại sao mình lại lo lắng cho Huy đến như vậy, nó sợ có chuyện gì không hay sẽ xảy ra với Huy.

- Cô ơi, có một bệnh nhân bị tai nạn giao thông vừa mới chuyển vào, đang ở đâu vậy ? - Quỳnh hỏi cô y tá.

- Ở phòng kia - Cô y tá nói và chỉ vào phòng cấp cứu gần đó.

Quỳnh rời cả lên, nó chạy thẳng vào, thấy bác sĩ và y tá đứng gần một giường bệnh phủ chăn trắng từ đầu đến chân, Quỳnh chạy tới gần đó, rồi nó sững lại vì cảnh tượng trước mắt.

- Cô là người nhà của bệnh nhân phải không ?

- ... - Quỳnh không nói lên lời, nó cảm thấy có cái gì nghẹn lại ở cổ.

- Rất tiếc, nhưng chúng tôi đã cố gắng hết sức. - Bác sĩ và y tá nói rồi bước ra ngoài.

Nghe tới đây nước mắt Quỳnh trào ra giàn giụa, nó bước tới gần giường bệnh, Quỳnh khóc nức lên, nó khụy xuống khóc nức nở. Vũ chạy vào thấy Quỳnh đang khóc không nói năng gì, định tới gần để an ủi thì một tiếng nói cất lên làm Vũ dừng bước.

- Đó là người quen của em hả ?

Cảm thấy giọng nói quen quen cả Vũ và Quỳnh đều quay lại nhìn.

- Hả ?? Huy ??

- Sao thấy tôi hai người lại ngạc nhiên vậy ? - Huy đang đứng bên cạnh quản gia của mình.

- Anh, sao lại.. ở đó... ?? - Quỳnh ngơ ngác hết nhìn Huy rồi lại nhìn sang người đang nằm trên giường bệnh.
- Chẳng lẽ em nghĩ người nằm đó là anh ??
- O.. - Quỳnh vội lau nước mắt.
- Mà sao em lại khóc dữ vậy ?
- Khóc đâu mà khóc !!
- Em lo cho anh sao ?
- Không có, mà nghe nói anh bị tai nạn có sao không ?
- Chỉ trầy xước nhẹ thôi. Không có gì nghiêm trọng.
- Vậy thì tôi về đây !! - Quỳnh bước ra.
- Sao lại bỏ về vậy ?
- Anh không sao thì tôi về chứ ở lại làm gì ?
- Ủ.
- Mình về thôi Vũ.

Quỳnh và Vũ quay trở lại, Huy nhìn theo Quỳnh khẽ mỉm cười. “Em bắt đầu quan tâm anh rồi cô ngốc ạ, vậy mà còn không chịu thừa nhận” !!

Vũ đưa Quỳnh về. trên đường hai người không nói với nhau một lời nào.

- Mình vào nhà đây !!
- Quỳnh nè !!
- Hả ? - Quỳnh quay người lại khi nghe Vũ gọi.
- Tổ muốn hỏi cậu. Có phải... Cậu đã thích Huy rồi không ?
- Sao...sao cậu lại hỏi như vậy ?
- Một tuần qua, tớ thấy cậu không còn như trước nữa, và chuyện khi nãy khiến tớ cảm thấy như vậy.
- Tớ không biết...
- Cậu hãy suy nghĩ kĩ đi, hãy xác định rõ cảm giác của mình để sau này không phải hối hận.
- Tớ...
- Thôi cậu vào nhà đi, tớ về đây !!

14. Chương 21

Chương 21

Suốt đêm Quỳnh cứ trằn trọc không ngủ được. Nó suy nghĩ về câu nói của Vũ, nó có thích Huy thật không ? Tại sao nó lại cuống quýt cả lên khi nghe tin Huy bị tai nạn ? Tại sao nó lại lo lắng cho Huy như vậy ? Cả cảm giác với Vũ nữa, Quỳnh không còn thích Vũ như trước nữa, tim nó không còn hồi nhịp khi bên cậu ấy nữa. Mỗi khi có chuyện vui hay buồn người đầu tiên nó nghĩ đến là Huy chứ không phải Vũ..

...

Hôm sau vừa gặp Quỳnh, Vân tá hỏa.

- Hôm qua không ngủ hả ? Sao hai con mắt thâm đừ thế !!
- Tao không ngủ được.

- Có chuyện gì à ?
- Vần à.. - Quỳnh nhìn vào mặt con bạn.
- Chuyện gì mà nhìn mặt mày nghiêm trọng vậy ?
- Tao.. Hình như tao.. thích Huy mất rồi >. [FONT=tahoma, geneva, lucida, 'lucida grande', arial, helvetica, sans-serif]
- [/FONT]
- Cái gì ? - Vần như không tin vào tai mình - Cái tên chuyên gây rắc rối ày đó hả ?
- Ừ thì..
- Đúng là ghét của nào trời trao của nấy mà !! Nhưng còn Vũ ??
- ... - Quỳnh im lặng.
- Mày nói với Vũ chưa ?
- Chưa..
- Vậy mày tính sao với cậu ấy ?
- Hình như Vũ cũng đã cảm nhận đc tao không còn thích cậu ấy nữa rồi..
- Cậu ấy biết sao ?
- Có lẽ..
- Cả hai cùng im lặng, chợt Vũ tiến tới..
- Chào hai cậu. Quỳnh nè, mình muốn nói chuyện với cậu một chút !!
- À.. Ờ.. Cậu vào lớp trước nha Vần !!
- Ừ. Cậu đi đi.
- ...
- Quỳnh và Vũ đi dạo ở sân sau.
- Cậu có chuyện gì thì cứ nói đi !! - Quỳnh lên tiếng.
- Quỳnh nè. - Vũ quay người lại nhìn thẳng vào Quỳnh - Cậu đã suy nghĩ về câu hỏi của tớ ngày hôm qua chưa ?
- Tớ.. xin lỗi cậu. - Quỳnh cúi mặt xuống.
- Tớ hiểu mà.. Cậu không cần nói thêm gì đâu.
- Tớ xin lỗi.
- Không sao mà. Hi !!
- Vậy chúng ta vẫn có thể làm bạn không ?
- đương nhiên rồi. Mà tớ cũng có chuyện muốn nói với cậu..
- Chuyện gì thế ? Quỳnh ngẩng đầu lên.
- Hình như.. hình như tớ đã dần thích Vần rồi..
- Sao cơ ? Thật hả ?
- Ừ..
- Vậy chúng ta hòa hả ?
- Hòa gì ? Vũ ngạc nhiên.

- Không phải một mình tớ thay đổi. Hiii !!

- À..

- Vậy cậu cần tớ giúp gì thì nói nhé. Bạn tốt !! - Quỳnh vỗ vai Vũ.

- Được rồi !!

Cả hai vào lớp.

Quỳnh vừa vào chỗ, Vân hỏi ngay.

- Sao rồi ?

- Xong rồi.

- Xong là xong thế nào chứ !!

- Nói chung là mọi việc ổn thỏa . - Quỳnh nói và nhìn con bạn. “Hình như Vân cũng thích Vũ thì phải, mình vô tâm quá, không nhận ra con bạn mình rất hay quan tâm tới Vũ, được rồi lần này mình thử tài mai mối thử xem. hehe !! ”

- Vậy thì tốt !!

- À.. Mà có một chuyện. Vũ, cậu ấy cũng giống tao..

- Giống mày là sao, tao không hiểu ??

- Thì cậu ấy nói cậu ấy thích một người khác mất rồi.

- Thích-người-khác ?? -Vân ngạc nhiên.

- Có gì mà mày ngạc nhiên thế ?

- À... Không có gì !!

- Mà hình như tao thấy mày quan tâm tới Vũ lắm nha !! - Quỳnh cười gian.

- Quan tâm đâu mà quan tâm !! - Vân khẽ đỏ mặt.

- Không có thì thôi, mà cô bạn đó cũng dễ thương lắm.

- Mày biết cô ấy ấy hả ?

- Ừa !!

- Ai vậy ?

[FONT=tahoma, geneva, lucida, 'lucida grande', arial, helvetica, sans-serif]

[/FONT]

- Mày nói không quan tâm mà .

- Thôi không thèm hỏi nữa !! - Vân giận dỗi.

Quỳnh ngồi cười tủm tỉm.

...

Quỳnh về nhà thì thấy chiếc xe hơi quen thuộc đỗ trước nhà mình.

Nó vào nhà, thì thấy ba mẹ, chị Hà và Huy đang ngồi ở phòng khách.

- Con đi học về rồi ạ !!

- Về rồi hả con, vào đây đi.

Quỳnh ngồi đối diện với Huy

- Đây là cái gì vậy ạ ? - Quỳnh chỉ vào mấy hộp quà ở trên bàn.

- À, đây là quà anh đi du lịch mua tặng gia đình mình, hôm qua con định mang sang tặng hai bác với chị rồi nhưng lại gặp tai nạn.
 - Quà thì khi nào con gửi mà không được, sức khỏe là quan trọng nhất !! - Mẹ Quỳnh lên tiếng.
 - Mà con đỡ chưa ? - Ba nó hỏi.
 - Cảm ơn cô chú. Chỉ trầy xước nhẹ thôi ạ. Thế mà có người tưởng con tử vong rồi đấy !! - Huy quay sang nhìn Quỳnh, cười tủm tỉm. Quỳnh liếc xéo Huy.
 - Con nói vậy là sao ?
 - Dạ không có gì ạ. Đây là quà của cô chú. - Huy đưa một chiếc hộp màu đen nhìn rất sang trọng cho ba mẹ Quỳnh.
 - Cảm ơn con. Mẹ nó cười mở.
 - Còn của chị Hà đây ạ.
 - Cảm ơn em.
 - Không có gì ạ, mọi người vui là được rồi.
 - Còn của tôi đâu ? - Quỳnh chen vô.
 - Ồi. Anh quên mua rồi !!
 - Xer” !! Tôi không cần !! Ba mẹ con lên phòng !!
 - Nhanh rồi xuống ăn cơm nha con.
 - DẠ !! - Quỳnh tức giận giậm chân bịch bịch.
- Nó quăng mạnh cái cặp xuống giường.
- Gì chứ !! Không nhớ mua quà ình mà còn nói là thích mình !!
- Quỳnh giận dỗi ngồi lì trên phòng, mẹ nó lên phòng gọi xuống ăn trưa.
- Ba mẹ nó, chị Hà và Huy cùng nhau ăn cơm, nói chuyện vui vẻ, còn nó thì đặng đặng sát khí, chẳng nói chẳng rằng tập trung ăn.
- Ăn có một chén cơm mà nó đứng dậy
- Con no rồi, con lên phòng đây.
 - Con bé hôm nay bệnh hay sao vậy ? - Ba Quỳnh hỏi.
 - Không phải đâu, nó giận vì không có quà đó mà - Chị Hà nói.
 - Mà cháu thật là, mua rồi thì tặng nó đi, giấu làm gì !! - Mẹ của Quỳnh tủm tỉm.
 - Hii, con định làm Quỳnh bất ngờ thôi mà.
 - À, mà sắp tới sinh nhật con rồi thì phải. Ba mẹ con có về không ?
 - Dạ có, hôm đó mọi người nhớ tới nhé !!
 - Cô chú biết rồi, ăn đi con.
 - Dạ !!
- ...
- Quỳnh lên phòng mà ôm một cục tức, nó rửa thầm tên Huy đáng ghét, nó đánh bùm bụp vào cái gối.
- Đáng ghét !! Đáng ghét mà !!
 - Em đang tưởng tượng cái gối là ai mà hành hạ vậy ?

Quỳnh giật thót người !!

- Anh làm gì trong phòng tôi vậy ? Ai cho anh tùy tiện vào đây ?

- Cửa mở mà, anh cứ thế vào thôi.

- Anh đi ra, tôi không cho phép anh vào trong này, đi ra đi !! - Quỳnh lấy tay đẩy Huy ra.

Chợt Huy nắm chặt hai tay Quỳnh.

- Anh là thân ngọc thân ngà đấy nhé !!

Không phải muốn làm gì thì làm đâu.

- Anh buông tay tôi ra.

- Không !!

- Buông ra !! - Quỳnh vùng vằng.

Huy thả một tay Quỳnh ra nhưng tay kia thì vẫn nắm chặt, một tay Huy lấy từ trong túi ra một chiếc nhẫn, Huy đeo vào ngón áp út của tay Quỳnh.

- Anh làm gì vậy ?

- Quà của em đó !!

- Quà gì ?

- Lại giận hả ? Anh chỉ muốn làm em bất ngờ thôi mà !!

- Anh đừng có giả vờ nữa !! Không khéo người yêu của đánh ghen tôi đấy !!

- Người yêu nào ?

- Thôi thôi đừng có giả vờ nữa. Hai người còn cùng nhau đi lựa trang sức nữa kia mà !!

- Em thấy hả ? Hôm đó anh cùng cô bạn thân đi lựa quà cho em thôi, không có gì đâu, đừng có hiểu lầm.

- Hiểu lầm gì mà hiểu lầm !! - Quỳnh cảm thấy nhẹ nhõm - Thôi anh ra đi !! - Nó đẩy Huy ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại.

Quỳnh đặt tay lên ngực mình, tim nó đập thành thịch, hai má nóng ran. Nó mỉm cười thật tươi.

Huy ở ngoài nhìn vào cánh cửa mỉm cười ” Sao mà cứ cứng đầu thế hả nhóc !! ”

Hôm sau Quỳnh gặp Vũ ở cổng trường.

- Vũ ơi !! – Quỳnh gọi theo.

- Hi, hôm nay có chuyện gì mà nhìn cậu vui vậy ?

- Tổ có tin quan trọng cho cậu đây !!

- Tin gì ?

- Theo điều tra sơ bộ của thám tử lừng danh Như Quỳnh thì có vẻ là Vân nó cũng thích thích cậu đó. Hehe !!

- Thật không ? Vũ mừng rơn.

- Thật mà !! Vui rồi nhé !!

- Mà sao cậu biết ??

- Thì nhìn thái độ nó quan tâm tới cậu như vậy là biết mà.

- Cảm ơn cậu nhaa !! - Vũ nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay Quỳnh - À.. Cái nhẫn Huy tặng cậu đó hả ?

- Đâu có !! - Quỳnh ngượng ngùng.

- Đừng có giấu mình, không phải thì tại sao lại đeo ở ngón đó chứ !!

- Đã nói là không phải mà !!

Bỗng có một chiếc xe hơi dừng lại phía bên kia đường, đó là xe của Huy, Quỳnh có thể nhận ra được vì nó đã ngồi trên xe đó không ít lần. Nhưng bất ngờ nhất là người bước xuống xe cùng Huy là.. Vân.

Nhìn hai người có vẻ rất thân mật, nói cái gì đó mà Quỳnh và Vũ không nghe được nhưng nhìn hai người cười rất vui vẻ.

- Đó không phải là Huy sao ? Nhưng sao anh ta lại đi với Vân vậy ?

- Kệ anh ta đi, đồ lãng nhăng, mình vào lớp thôi !!! - Quỳnh bực bội vào lớp.

- Quỳnh !! Chờ mình với !! – Vũ nói vọng theo, rồi đi với Quỳnh vào lớp.

Tiếng kêu của Vũ khiến Huy và Vân nhìn theo.

- Chết rồi !! Không biết Vũ có hiểu lầm không nữa !!

- Em quen cậu ta hả ? - Huy hỏi Vân.

- Bạn cùng lớp của em.

- Vậy lớp em có ai tên Quỳnh không ?

- Có !! Sao anh biết ??

- À.. Chuyện dài lắm !!

- Khoan.. - Vân như nhớ ra cái gì đó - Không phải là anh chứ !!

- Chuyện gì vậy ?

- Quỳnh nó đã từng kể với em, nó có quen một gã tên Huy..

- Rồi sao ?

- Hắn ta xấu tính lắm !!

- Xấu tính sao ? - Huy khẽ nhú mày.

- Sao anh có vẻ không vui vậy ?

- À không có gì, em nói tiếp đi.

- Nhiều thứ lắm, mà nói chung cái tên Huy đó theo lời nó nói thì ngoài được cái đẹp trai và nhà giàu ra thì chẳng được cái gì cả.

- Cô ấy kể với em vậy hả ?

- Ủ, nên chắc không phải là anh họ em đâu nhỉ !!

- Chắc chắc là không phải rồi !! - Huy nói mà lòng ngậm ngùi.

- Nhưng mà kể cũng lạ anh !!

- Sao nữa ?

- Quỳnh nó nói là nó thích cái gã đó mới hay chứ !!

- Thật không ? - Huy hớn hở

- Nó nói với em vậy mà. Thôi em vào lớp đây, sắp vào tiết rồi. Bye anh !!

- Bye cưng. Học chăm chỉ vào đó !!

Huy ngồi trên xe đi về mà “lòng phơi phơi dậy tương lai”

Vân vào lớp định nói chuyện với Quỳnh nhưng nhìn mặt con bạn cứ đăm đăm như đang giận dữ ai nên nó không nói gì.

Còn Quỳnh thì hồn độn suy nghĩ trong đầu. Nó giận Huy rồi giận lấy cả Vân !!

Hết giờ học, Quỳnh xách cặp về thẳng một lèo không chào tạm biệt Vân lấy một câu khiến cô bạn cảm thấy lo lắng. Vân chạy theo Vũ..

- Vũ ơi !! Cậu có thể chờ mình về được không ?

- Được, mà hôm nay người nhà cậu không đưa về à ?

- À.. Nhà tớ có tí việc... - Vân đáp ứng.

- Cậu chờ tớ ở cổng nha, tớ ra dắt xe đã.

Trên đường về.

- Vân này, tớ có chuyện muốn hỏi cậu.

- Cậu cứ nói đi.

- Hồi sáng... người đi học cùng cậu là ai vậy ?

- À. Là anh họ mình đó !!

- Anh họ sao ?

- Mà có chuyện gì vậy ?

- Vậy mà tớ cứ tưởng...

- Tưởng gì ?

- Không có gì !! - Vũ cười tủm tỉm - Mà cuối tuần này cậu có rảnh không ?

- Có chuyện gì không ?

- Tớ có hai vé xem phim, không biết cậu có rảnh đi cùng không ?

- Được, cuối tuần này mình rảnh mà !!

- Vậy, hẹn cậu cuối tuần nha !!

Cả hai người cùng một cảm giác. Cười tủm tỉm hết quãng đường.

...

Quỳnh về tới nhà, giận dữ bỏ lên phòng, nó quăng phịch cái cặp xuống giường, ôm cái gối ôm đập bốp bốp, nó vừa đánh vừa thăm trách cái tên Huy đáng ghét kia ” Đồ lẳng nhăng, đồ dối trá, đồ lừa đảo...”. Rồi nó tức giận kéo chiếc nhăn ra quăng mạnh xuống nền nhà...

15. Chương 22

Chương 22

Quỳnh nằm lì trên giường không buồn làm gì hết, đến chiều thì chị Hà lên phòng gọi nói xuống.

- Quỳnh ơi, xuống ăn cơm đi em !!

- Em không muốn ăn !!

- Có chuyện gì à ? - Chị nó bước lại gần. - Trên lớp có chuyện gì sao ?

- Không có gì. Em hơi mệt thôi.

- 12 rồi học hành căng thẳng lắm, thôi ráng xuống ăn tí cho có sức học.

- Chị xuống trước đi, tí em xuống liền.

...

Quỳnh xuống nhà ăn cơm tối cùng cả nhà. Đang ăn thì có điện thoại, ba nó ra nghe điện thoại rồi quay lại mặt khá vui vẻ.

- Có chuyện gì vậy ông ? - Mẹ Quỳnh hỏi.

- Ba mẹ thằng Huy mới về nước.

- Chú Minh với cô Thảo phải không ba mẹ ? - Chị Hà hỏi.

- Ủ, bên nhà đó mời nhà mình đến dự sinh nhật thằng Huy.

- Sinh nhật sao ? Khi nào vậy ba ? - Quỳnh ngạc nhiên.

- Thứ bảy này nè con.

- Vậy thì hôm đó cả nhà phải cùng đi rồi. - Mẹ nó.

- Con không đi được rồi !! - Chị Hà nói.

- Sao vậy con ?

- Mẹ quên là con đã nói là cuối tuần này con đi công tác rồi sao.

- Ồ. Mẹ đang trí quá !!

- Con cũng không đi được !! - Quỳnh lên tiếng.

- Chuyện gì nữa ?

- Con có hẹn với bạn rồi. - Quỳnh nói dối vì nó còn giận Huy.

- Con nhỏ này hay thật, thằng Huy nói dối xử với con tốt thế nào hả !! Vậy mà sinh nhật của nó con lại không đến. Bạn bè thì ngày nào mà chẳng gặp.

- Mẹ nói đúng đó, hồi nhỏ cô Thảo với chú Minh cũng thương con lắm, bây giờ phải tới chào cô chú cho nó phải phép chứ.

- Dạ.. - Quỳnh ngậm ngùi.

...

Hôm nay đã là thứ bảy rồi, tối nay nó sẽ đi dự sinh nhật Huy, một nửa nó muốn đi, nửa kia thì còn giận Huy lắm. Mà từ hôm nó thấy Huy đi với Vân tới giờ Huy chưa gặp nó một lần nào. Đang trên đường đến lớp thì nó gặp Vũ.

- Hi, Quỳnh !!

- Ủ, trông cậu vui nhỉ !!

- Đương nhiên rồi, mình hẹn với Vân tối nay đi chơi. - Vũ cười híp mắt.

- Thật sao ? Chúc mừng cậu nhaa !! Hai người đi chơi vui vẻ

- Cảm ơn cậu. À, Quỳnh nè !!

- Gì thế ?

- Huy với Vân không phải như cậu tưởng đâu.

- Là sao ?

- Thật ra Huy là anh họ của Vân !!

- Anh họ sao ? - Nó ngạc nhiên.

- Ủ, Vân đã nói với mình vậy mà.

- Haiiz, hiểu lầm rồi !!
- Hehe.
- Mình còn lạnh nhạt với Vân nữa, thật là có lỗi với nó quá !!
- Không sao đâu !! - Vân xuất hiện từ phía sau.
- VÂN !! - Quỳnh ngạc nhiên. - Tao xin lỗi mày chuyện bữa giờ nha.. - Quỳnh ấp úng.
- Đã nói là không sao rồi. Yêu mà, làm sao mà không ghen được !! - Cả Vân và Vũ đều cười.
- Yêu cái gì chứ !!
- Đừng có chối nữa. Mà tối nay mày chuẩn bị gì chưa ?
- Chuẩn bị gì cơ ?
- Không phải hôm nay là sinh nhật anh họ tao sao ? Anh ấy không mời mày à ?
- Ờ.. Có. Mời cả nhà.
- Vậy mày không định tặng quà gì cho anh ấy sao ?
- Tao không định tặng !!
- Sao vậy ?
- Anh họ mày có thiếu gì đâu mà phải tặng !!
- Cũng đúng.. Nhưng mà mày cũng phải làm gì để thể hiện tấm lòng chứ nhỉ !!
- Cũng không biết nữa, để tí về suy nghĩ đã !!
- Oke !! Vào lớp thôi.

...

Chiều.

Quỳnh đang chuẩn bị quần áo để đi dự sinh nhật Huy. Nó chọn một chiếc váy màu hồng phấn dài ngang gối, chiếc váy không quá nổi bật nhưng khiến nó trông như một nàng công chúa nhỏ. Nó soi mình trong gương rồi khẽ mỉm cười, nó nghĩ tới Huy, có lẽ Huy thật lòng với nó, trước giờ mọi việc Huy làm cho nó đều rất thật lòng, nó cảm nhận được điều đó. Nó quyết định tối nay sẽ thổ lộ tình cảm của nó với Huy.

Chợt Quỳnh nhớ ra chuyện gì đó !!

- Chết rồi, chiếc nhẫn Huy tặng mình đâu rồi !! - Quỳnh nhìn xung quanh tìm kiếm.
- Nếu không thấy nó có lẽ Huy sẽ giận mình lắm đây...
- Quỳnh như lật tung cả phòng mình lên nhưng vẫn không thấy chiếc nhẫn đâu cả, nó hoang mang.
- Lúc đó mẹ nó lên phòng.
- Xong chưa con ? Xuống đi thôi.
- Ahh. Đúng rồi, mẹ vô phòng con có thấy cái nhẫn nào không.
- Nhẫn nào hả con ? Mẹ không thấy !!
- Mẹ không thấy thật sao ?
- Ừ.Thôi để tí nữa về rồi tìm, giờ đi thôi kéo trẻ, ba chờ ở dưới rồi.
- Dạ con xuống liền !!
- Xuống nhanh nha con. - Mẹ Quỳnh bước ra khỏi phòng với một nụ cười bí hiểm..
- Quỳnh xuống nhà mà cứ thấy lo lo..

...

Đến nhà Huy, Quỳnh cùng ba mẹ vào trong, Quỳnh đã đến đây không ít lần nhưng lần này biệt thự được trang hoàng long lẫy hơn nhiều. “Đúng là sinh nhật đại thiếu gia có khác”. Ba mẹ nó thì có vẻ rất bình thường, kinh nghiệm dự tiệc lớn của ba mẹ nó thì chắc chắn hơn nó gấp trăm lần rồi. Quỳnh lăm băm khi bước vào trong. Nó cùng ba mẹ vừa bước vào thì một cặp vợ chồng tiến tới, theo nó đoán thì đó là ba mẹ của Huy, họ ăn mặt rất sang trọng, nhìn rất vui vẻ và phúc hậu.

- Cảm ơn hai cậu đã đến dự sinh nhật thằng Huy !!. Mẹ Huy lên tiếng.
- Có gì đâu, tụi mình cũng coi như con cháu trong nhà mà.
- Đây là bé Quỳnh phải không ? - Mẹ Huy nhìn sang Quỳnh.
- Vâng ạ. Con chào cô chú. - Quỳnh cúi đầu chào mẹ Huy.
- Chào con, con bé xinh thật, ra dáng thiếu nữ rồi đó nhỉ !! - Ông Minh lên tiếng - Cháu có người yêu chưa ?
- Ông này, sao lại hỏi cháu nó như vậy. Xin lỗi con nhé..
- Không có gì đâu ạ. Con xin phép đi dạo một tí..
- Được rồi, con đi đi. Mẹ Huy mỉm cười.
- Con xin phép.

Quỳnh đi loang quanh, nó đang tìm Huy, từ khi bước vào tới giờ nó không Huy đâu cả.

Đột nhiên nó nghe một câu chuyện từ một vài người khách nữ, trông họ xinh đẹp, nhìn điệu bộ và cách ăn mặt thì Quỳnh có thể dễ dàng đoán ra họ là thiên kim của những gia đình giàu có.

- Này, cậu có biết mục đích chính của tiệc sinh nhật hôm nay là gì không ?
- Không, là gì vậy ?
- Tôi nghe mọi người nói, ông bà Minh về nước lần này là để chọn con dâu.
- Thật sao ?? Wow !! Ai lọt vào mắt xanh của cậu ta thì thật là hạnh phúc, cậu ấy vừa đẹp trai, thông minh, lại là người thừa kế duy nhất nữa chứ !!
- Phải ghi điểm với cậu ấy mới được !!
- Mà có vẻ là cậu ấy đã chọn được người thích hợp rồi.

Nghe tới đây Quỳnh cảm thấy chột dạ..

- Sao cơ ?
- Cậu không thấy sao. Nãy giờ cậu ấy với cô gái kia cứ quấn với nhau suốt.

Quỳnh cũng nhìn theo hướng cô gái đó chỉ, đúng là Huy đang đứng bên cạnh một cô gái thật, cô gái ấy cực kì xinh đẹp luôn.

Quỳnh chợt chùn lòng, nó thấy mình thật sự là không hợp với Huy, cậu ấy là một người hoàn hảo, còn nó thì khác. Nó thấy mình thật là thua kém so với những cô gái kia, cô ấy xứng đáng với Huy hơn nó nhiều. Nó quay lại chỗ của ba mẹ đang ngồi, nó cũng thấy Huy đang ở đó. Có vẻ là Huy và ba mẹ của nó đã nói với nhau chuyện gì đó về nó, nên khi vừa mới tới mọi người đều nhìn nó và cười rất bất thường..

- Mọi người đang nói xấu gì con sao ?
- Không có gì đâu. Con ra khiêu vũ không ? - Cô thảo mẹ Huy hỏi Quỳnh, khi tiếng nhạc cất lên.
- Con không có biết nhảy. Mọi người cứ tự nhiên đi ạ.
- Chúng ta ra chứ nhỉ !! - Ba của Quỳnh lên tiếng.
- Được thôi.

Bốn người họ cùng ra sàn nhảy, còn lại Huy và Quỳnh ngồi lại.

Tiếng nhạc du dương, cùng với ánh sang huyền ảo , mọi người chìm vào tiếng nhạc, Quỳnh nhìn ba mẹ mình và ba mẹ Huy, họ thật là hạnh phúc..

- Quà của anh đâu ? - Đột nhiên Huy lên tiếng làm Quỳnh ngơ ngác.
- Hả ?
- Quà sinh nhật của anh đâu ?
- Không có !!
- Sao lại không có chứ ? Huy nhăn mặt.
- Anh không nhớ lần trước đi dự sinh nhật bạn anh sao, cũng đâu có tặng quà đâu !!
- Bạn anh khác anh chứ. Anh không chịu đâu, tặng quà cho anh đi. Em ghét anh tới mức không thèm tặng quà anh vào ngày sinh nhật luôn hả !!
- Không phải, thì tôi cũng định tặng nhưng mà anh thì có thiếu cái gì đâu nên tôi quyết định thôi, khỏi tặng !!
- Em thật là nhỏ mọn quá.
- Thật ra tôi.. có một món quà muốn tặng nhưng mà...
- Mà sao ?
- Không nói được.
- Nói đi mà.
- Đã nói là không được mà.
- Thôi vậy. Anh đi đây.
- Đi đâu vậy ?
- Em không cần quan tâm, dù sao thì trước giờ em chưa bao giờ quan tâm tới anh mà !! - Huy giận dỗi nói rồi bỏ đi.
- Không phải mà, tôi.. tôi không có ghét anh.. - Quỳnh thì thầm trong miệng.

Quỳnh nhìn theo Huy, cậu ấy tiến tới và mời cô gái khi nãy nhảy, Quỳnh cảm giác như tim mình vỡ vụn, nó không biết mình nên làm gì bây giờ nữa. Nó vừa thấy mình không xứng với Huy, vừa muốn thổ lộ tình cảm của mình với cậu ấy. Nó bỏ ra vườn. Đi dạo ở ngoài này nó cảm thấy lòng nhẹ nhõm hơn. Nó ngồi xuống cái xích đu gần hồ bơi, nó ngược nhìn bầu trời, suy nghĩ miên man. Trời đêm đẹp nhưng sương xuống khiến nó se lạnh. Nó ngồi lẩm bẩm một mình.

- Mình phải làm sao bây giờ hả trời !! Mình không tự tin khi ở bên cạnh anh ấy, xung quanh anh ấy luôn luôn có những người hơn mình nhiều lần. Nhưng mà xa anh ấy thì mình làm sao đây ? Yaaaaaaaaa !! Nó bực tức hét lên.
- Em làm gì ở ngoài đây vậy ?

Tiếng của Huy khiến Quỳnh giật bắn người, nó quay lại.

- Không.. không có gì !!
 - Em làm mọi người lo lắng đó - Huy ngồi xuống bên cạnh Quỳnh.
 - Thật sao ? Vậy thì tôi phải vào trong thôi.. - Quỳnh đứng dậy định đi vào trong thì Huy kéo tay nó lại.
 - Anh đùa thôi, chỉ có mình anh lo lắng thôi.
- Quỳnh quay người lại nhìn Huy.

- Anh như một thằng ngốc vậy, luôn lo lắng cho em, luôn quan tâm em, luôn yêu em thật lòng, vậy mà em luôn vô tâm với anh, không bao giờ chịu chấp nhận tình cảm của anh cả. - Huy cúi mặt xuống đất, Quỳnh nghe từng lời, từng lời của Huy như bóp nghẹt trái tim nó, nó im lặng không nói nên lời. - Anh đã quyết định rồi, sau sinh nhật này, anh sẽ trở về Mỹ với ba mẹ và lấy người ba mẹ chọn.

- Đi Mỹ và lấy vợ sao?- Quỳnh không tin vào tai mình, cổ họng nó nghẹn ứ lại.

- Ủ, Ba mẹ nói anh nếu như trong năm nay không tìm được người thích hợp thì phải nghe theo lời của ba mẹ. Anh đã rất chắc chắn là sẽ khiến em yêu anh, nhưng mà anh thất bại rồi, anh phải nghe theo lời ba mẹ thôi. Anh chúc em sẽ hạnh phúc bên cạnh người em thật sự yêu. - Nói rồi Huy buông tay Quỳnh ra, bỏ đi.

Quỳnh đứng đó nghẹn ngào không nói nên lời. Nó quay lại nhìn Huy. “Mình không thể khiến cả hai người cùng đau khổ được, mình không nên dối lòng mình mãi thế này được, phải giữ lại tình yêu của mình”

Nó chạy theo Huy, nhưng đôi giày cao gót khiến nó trật chân, ngã uỳnh xuống đất.

- Á !! - Tiếng la của Quỳnh khiến Huy chạy lại.

- Em có sao không ? Sao lại bất cẩn thế này !! - Huy lo lắng nhìn nó.

Đột nhiên Quỳnh khóc, nó khóc nức nở, hai tay bám bùm bụp vào ngực Huy, Huy không nói gì, cầm chặt hai tay nó kéo nó vào lòng. Quỳnh vẫn khóc, nó nói trong tiếng nấc.

- Anh thật là một người xấu xa, sao anh lại xuất hiện khiến trái tim tôi rung động rồi khi tôi không thể xa anh được thì anh lại muốn bỏ đi chứ !!

- Anh.. xin lỗi !! - Huy nói, anh càng ôm chặt Quỳnh hơn - Nói đi, nói em yêu anh đi !!

- Tôi.. tôi.. Nó nhắm mắt, hít 1 hơi dài và hét vào tai Huy - Em Yêu Anh !!

- Anh biết mà !! Cảm ơn em đã chấp nhận tình cảm của anh !! - Huy ôm chầm nó 1 lần nữa.

- Anh biết, vậy mà anh vẫn bỏ đi sao, sao anh lại nhẫn tâm để em lại một mình như vậy chứ

- Em ngốc thật !! - Huy kéo nhẹ vai Quỳnh ra, dùng tay lau nhẹ nước mắt trên mặt Quỳnh - Anh chỉ nói vậy để em thú nhận tình cảm của mình thôi !!

Quỳnh ngừng khóc !!

- CÁI GÌ ? Anh lại lừa tôi sao ? Anh thật là quá đáng mà !!

- Anh xin lỗi, ai bảo em cố chấp quá làm gì..

- Anh thật là.. -Quỳnh giận dỗi đẩy Huy ra.

Không ngờ lại khiến Huy ngã xuống hồ.

- Đáng đời anh !!

- Cứu anh với, anh không biết bơi. - Huy vung vẫy dưới nước.

- Lại định lừa em chứ gì !! Lần này em không để bị lừa nữa đâu !!

- Cứu anh với, anh không biết bơi thật đấy !! - Huy vùng vẫy hơn.

- Em không bị lừa nữa đâu.

- Thật đó.ó.. - Huy chìm từ từ xuống nước. Quỳnh trở nên lo lắng..

- Huy, anh đừng có đùa nữa, lên đi !!

Nhưng Huy vẫn không trả lời.

- Anh lên đi, nếu mà cứ đùa như vậy thì em sẽ không tha đâu. - Quỳnh lo lắng hơn. Không thấy Huy đâu nữa, Quỳnh cởi giày vội vã nhảy xuống hồ. Nó lặn xuống để tìm Huy, trong lòng nó lo lắng tột độ, nếu Huy có xảy ra chuyện gì chắc là nó sẽ không sống nổi mất. Sau một hồi nó cũng tìm thấy Huy, nó kéo Huy bơi vào bờ.

16. Chương 23 End

Chương cuối

Huy bất tỉnh, nó lay lay Huy nhưng vẫn không có tác dụng gì, nó ép vào ngực Huy cho nước chảy ra, nhưng Huy vẫn chưa tỉnh, nó cúi người xuống hôn hấp nhân tạo, một lần, Huy vẫn chưa tỉnh, nó làm lần thứ hai, vẫn vậy. Nó bắt đầu khóc,

-Huy ơi! Anh tỉnh lại đi em xin lỗi, em xin lỗi mà, em không cố chấp như vậy nữa đâu, anh không thể chết được. Em còn chưa kịp nói yêu anh mà. Anh mau tỉnh lại đi. Anh tỉnh dậy anh muốn gì em cũng sẽ nghe theo, em không cãi lời anh nữa đâu

Lúc này mọi người từ trong nhà chạy ra, ba mẹ của Huy chạy đến bên con trai vẻ mặt vô cùng lo lắng

-Huy! Con sao vậy nè! Huy ơi tỉnh dậy đi con!-Bà Thảo mẹ Huy cuống quýt cả lên

-Chuyện gì với thằng Huy vậy con? Đã xảy ra chuyện gì?-Mẹ của Quỳnh ngồi xuống bên Quỳnh

Con xin...lỗi...-Quỳnh nói trong tiếng nức.- Con....sợ ýcon...đã đẩy anh ấy xuống hồ...con xin lỗicon không cố ý, con không biết là anh ấy không biết bơi..

Mọi người bình tĩnh nào, bây giờ nên đưa Huy vào nhà trước đã.- Ông Minh nói

Sau đó mọi người đưa Huy vào phòng, Quỳnh cũng lo lắng chạy theo, ba mẹ Huy và cả ba mẹ Quỳnh đều rất lo lắng....

Lúc này khách đã về hết, chỉ còn ông bà Minh, Thảo, ba mẹ Quỳnh và nó đang ở bên cạnh giường Huy và ông bác sĩ Mạnh.

Con tôi không sao chứ bác sĩ?

Cậu chủ không bị chấn thương nặng gì cả, chỉ là vấn đề tâm lý thôi, có phải trước đây cậu ấy đã từng trải qua một tổn thương nào đúng không?

Đúng vậy, hồi nhỏ nó từng xem chết đuối một lần, từ đó trở đi nó luôn luôn sợ phải xuống nước.

Thì ra là vậy! Nhưng ông bà yên tâm cậu ấy sẽ sớm tỉnh lại thôi, nhưng chắc là phải cần có thời gian để cậu ấy lấy lại tinh thần.

Cảm ơn bác sĩ.- Ông Minh nói rồi tiễn bác sĩ Mạnh về.

Cô Thảo con xin lỗi con không có cố ý, con thật sự là không biết anh không biết bơi.

Được rồi con không phải áy náy lắm đâu, thằng Huy không sao là ổn rồi. Con về nhà thay đồ đi, con ướt sũng rồi, không khéo cảm lạnh đấy.

Đúng rồi, con về nhà thay đồ đi, bệnh thì khổ lắm.

Dạ.

Vậy Thảo chăm sóc Huy nha, mình đưa Quỳnh về nhà đã.

Um. Mọi người về

Quỳnh về nhà thay đồ nhưng nó không yên tâm nó lại đòi ba chở sang nhà Huy. Nó ngồi bên giường Huy, nhìn khuôn mặt tái nhợt của Huy nó cảm thấy có lỗi vô cùng, nó ước gì thời gian có thể quay trở lại, nếu được trở lại nó sẽ không làm những chuyện ngốc nghếch như vậy nữa. Cả đêm nó nắm chặt lấy tay Huy và cầu nguyện. Rồi Quỳnh ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Những tia nắng từ cửa sổ rọi vào mặt Quỳnh đánh thức nó dậy, Quỳnh sững người vì thấy Huy đang ngồi nhìn mình

Huy! Anh tỉnh rồi sao, anh có biết là em đã lo cho anh lắm không hả?-

Cô là ai? Sao lại ở trong phòng của tôi?

Anhnói gì vậy? Em là Quỳnh đây mà, anh không nhận ra em sao?

Quỳnh nào? Tôi không quen, cô ra khỏi phòng tôi đi!

Anh không nhớ em sao? Sao lại có chuyện như vậy được!. Không thể có chuyện như vậy được. Anh lại lừa em đúng không? Anh nói đi, anh nói là anh đang lừa em đi, em sẽ không giận anh nữa đâu. Anh không nhớ gì thật sao, anh không nhớ chúng ta đã cùng nhau đi dự sinh nhật bạn của rồi chúng ta còn dành nhau con gấu bông nữa, chúng ta còn hay cãi nhau nữa, rồi anh còn hay tới hiệu bánh để làm phiền em nữa, anh còn tỏ tình em ở khu du lịch nữa anh không nhớ gì sao?

Cô đang nói nhầm gì vậy? Tôi không có chút ấn tượng nào cả? Ra khỏi phòng tôi ngay.- Mặt Huy chẳng có tí nào là đùa cả.- Tôi cần yên tĩnh.

Anh cũng không nhớ là anh cũng đã tặng nhẫn nhau em rồi sao, chính anh đã đeo nó vào tay em cơ mà, anh không nhớ thật sao?- Quỳnh nói trong nước mắt, nó không thể tin những việc đang xảy ra.

Vậy nhẫn đâu? Chiếc nhẫn đó đâu

Đây nè- Quỳnh giơ tay mình lên.- Thôi chết!

Đừng có làm nhầm nữa ra khỏi phòng tôi ngay đi, tôi không muốn nghe cô nói nhầm nữa.

Được rồi em sẽ ra, anh hãy cố nhớ lại đi, anh không thể quên em như vậy được....

Quỳnh đứng dậy ra khỏi phòng, nhưng vừa đi được vài bước thì nó cảm thấy đầu óc quay cuồng, nó ngã xuống sàn nhà, trước khi ngất đi nó nghe thấy ai đó gọi mình “Quỳnh...em không sao chứ”

Quỳnh tỉnh dậy. nó nhìn xung quanh, không phải là phòng nó, có ai đó đang nắm chặt lấy tay nó, nó nhìn xuống, đó là Huy.

Em tỉnh rồi sao?

Sao em lại ở đây?

Anh xin lỗi. Anh không biết là em đã thức suốt đêm để ngồi bên cạnh chăm sóc cho anh

Anh nhớ lại rồi sao?

Anh xin lỗi, anh không biết là em bị cảm lạnh mà vẫn cố gắng bên cạnh chăm sóc cho anh. Anh xin lỗi, anh không biết mà còn nói dối để trêu ghẹo em nữa.- Em muốn đánh thì cứ đánh anh đi.

Anhđược rồi, anh dám lừa em hết lần này đến lần khác, em sẽ không tha cho anh đâu.

Em muốn làm gì anh cũng sẽ chịu.

Vậy thì anh hãy chuẩn bị tinh thần đi, em sẽ không nhẹ tay đâu

Em định đánh anh thật hả?

Đừng nói nhiều nữa, anh nhắm mắt lại đi?

Được rồi?- Huy nói rồi nhắm mắt lại

Anh chuẩn bị đi, em không nhẹ tay đâu- Nói rồi Quỳnh tiến nhanh tới đặt lên môi Huy một nụ hôn chớp nhoáng. Khiến Huy bất ngờ mở mắt tròn xoe nhìn Quỳnh. Còn Quỳnh thì đỏ ửng cả mặt, cúi xuống nhìn cái...gối ôm

Thì ra đây là hình phạt của em sao? Tiếc thật đó, biết thế này thì anh đã lừa em nhiều hơn nữa rồi.

Anh dám-Quỳnh vừa ngẩng mặt lên thì Huy nhanh như chớp ôm lấy Quỳnh, hôn lên môi Quỳnh.

Úi, Cảnh cấm trẻ em dưới 18 tuổi- giọng của Vân từ ngoài cửa khiến hai người giật bắn người, vội đẩy nhau ra, mặt cả hai nóng bừng

Em đến đây làm gì?- Huy hỏi

Em và Vũ nghe nói anh bệnh nên tới thăm thôi, ai ngờ lại làm trở ngại cho đôi bạn trẻ.

Cậu nói gì vậy hả?- Quỳnh đỏ mặt.

Thôi thấy hai người khỏe mạnh thì được rồi. Tụi tui về đây-Vũ lên tiếng

Ở lại chơi đã sao vội vậy?-Huy quay sang hỏi

Tụi em còn phải đi hẹn hò nữa không có thời gian cho hai người đâu.Thôi em đi đây.

Vân và Vũ đi rồi để Huy và Quỳnh ở lại, đột nhiên hai người ngại ngần chẳng nói với nhau lời nào cả. Cuối cùng thì Huy cũng lên tiếng

Ah. Anh có cái này muốn cho em xem.

Cái gì vậy?

Bí mật!, đi theo anh rồi sẽ biết-Huy nháy mắt tinh nghịch

Huy dắt Quỳnh tới một căn phòng khác.

Tới rồi.Em mở cửa ra đi.

Có gì mà anh có vẻ bí mật quá vậy?- Quỳnh vừa mở cửa vừa hỏi Huy. Vừa mở cửa phòng ra Quỳnh không thể tin và mắt mình nữa, một căn phòng đầy ắp gấu bông.- WOW, đẹp thật đó!

Tất cả là của em đó.

Thật sao?

Đương nhiên. Em không nhớ là anh đã từng hứa sẽ tặng thật nhiều gấu bông cho em sao?

Anh vẫn nhớ sao?

Đương nhiên rồi.

Ôm gấu bông mà ngủ thì thích biết bao nhiêu.Cảm ơn anh nha

Nhưng mà tụi gấu bông này nó nói với anh là tụi nó cũng không muốn rời xa anh, vậy phải làm sao đây?

Làm sao mà nghe gấu bông nói được chứ?

Thật đó. Tụi nó nói là muốn em về đây ở chung với anh và tụi nó luôn cho vui đó

Anh thật là..

Anh thật lòng đó, em có đồng ý lấy anh làm chồng không?- Huy quỳ gối xuống, lấy từ trong túi ra một cái nhẫn.

Sao cái nhẫn lại ở trong tay anh.

Đó là bí mật. Em hãy trả lời câu hỏi của anh đi!

Chưa được.

Tại sao?

Em còn đi học mà, rồi còn phải đi học đại học nữa làm sao mà lấy chồng được.

Anh sẽ chờ, anh sẽ chờ tới khi em học xong được không?

Nhưng mà ai đảm bảo là anh sẽ không thay lòng đổi dạ chứ?

Anh xin thề với trời đất là sẽ yêu một mình em thôi, nếu anh thay đổi thì sẽ bị...

Em tin anh mà- Quỳnh lấy tay ngăn miệng Huy lại.

Vậy là em đồng ý rồi đúng không?

Quỳnh không nói gì chỉ im lặng lấy chiếc nhẫn trong hộp ra đeo vào ngón áp út trên tay mình

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gia-su-dang-yeu>